

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

776

1.ª QUINZENA DE GENER
1985 100 ptes.

EDITORIAL

Relació «psicològica» entre l'OTAN i la CEE ... 3

POLÍTICA

Pressupostos de la Generalitat 1985 4

Després del 2-D: per la sortida de l'OTAN 5

TREBALL I ECONOMIA

Punts bàsics sobre les ZUR 6

Mobilització del patrimoni sindical 7

La Terrassa del 2001 . 8

Després de la jornada en defensa del ferrocarril . 9

DOSSIER

La integració a Europa (1) 10

CULTURA I SOCIETAT

Una política pels universitaris 12

Ecologia i moviment ecologista (1) 13

Centelles, el repòrter .. 14

Suau, l'artista lluitador . 15

INTERNACIONAL

Les converses de Ginebra 16

EL PARTIT

L'opinió del lector 17

Crònica de l'Alt Pirineu 18

El PSUC a Rubí 19

Europa sí, OTAN NO

Àfrica es mort

PER UN NOU ORDRE INTERNACIONAL ECONÒMIC I SOCIAL

Els diners de TREBALL

Anàlisi situació actual

1.1.1 de les despeses

Cost actual de publicació de TREBALL

Considerant una edició mitjana de 6.000 exemplars a 24 planes i el període gener/agost:

Fotocomposició	1.796.678,—	
Paper i impressió	2.675.432,—	
Diversos	104.913,—	
Cost total	4.577.023,—	

Què ens costa l'edició d'un número?

Fotocomposició	112.292,—	
Paper i impressió	167.214,—	
Diversos	6.557,—	
Cost total per número	286.063,—	
Cost total per exemplar	47,68	
Cost total per plana	1,99	

Cost del període setembre/octubre/novembre (per número)

Fotocomposició	129.786,—	
Paper i impressió	181.696,—	
Cost total per número	312.482,—	
Cost total per exemplar	52,08	
Cost per plana	2,17	

Resum cost total anual

Cost gener-agost (16 números)	4.577.023,—	
Cost setembre-desembre (6 números) ...	1.892.502,—	
Cost total anual (22 números)	6.469.525,—	

1.1.2 dels ingressos

Mitjana d'ingressos i facturació durant l'any 1984.

Per edició:

Facturació organitzacions		
650 exemplars × 44,—	28.600,—	
Venda comercial		
200 exemplars × 32,5	6.500,—	
Subscripcions		
750 exemplars × 61,5	46.125,—	
Vendes directes		
30 exemplars × 50,—	1.500,—	
Total d'ingressos per edició	82.725,—	
Total ingressos per 16 números	1.323.600,—	
Total ingressos per 22 números	1.819.950,—	

1.1.3 del dèficit

Total ingressos (22 números)	1.819.950,—
Total despeses (22 números)	6.469.525,—
Dèficit anual actual	4.649.575,—
Dèficit per edició	203.338,94

Podem resumir, i són les xifres a retenir, que:

Fer un número de TREBALL ens costa	286.063,94
Ingressem per un número	82.725,—
El dèficit per número és de	203.338,94

ELS SUBSCRIPTORS DE TREBALL

Barcelona	389	Tarragona i comarques	88
L'Hospitalet de Llobregat	32	Lleida i comarques	17
Badalona	30	Girona i comarques	27
Sta. Coloma de Gramenet	4	Total Catalunya	788
Baix Llobregat	48		
Vallès Occidental	33	Resta d'Espanya	63
Vallès Oriental	13	França	119
Mataró	24	Resta del món	84
Manresa	21		
Resta comarca Barcelonès	60	Total subscriptors	1.054

Nova etapa de TREBALL (del n.º 774 ençà)

Considerant una edició de 4.000 exemplars a 24 pàgines i 22 números anuals:

1.2.1 dels costos

Cost per número

Fotocomposició	116.000,—	
Paper i impressió	135.949,—	
Diversos	5.000,—	
Total per edició	256.949,—	
Cost per exemplar	64,23	
Cost per plana	2,67	

Cost anual (22 números)

Fotocomposició	2.552.000,—	
Paper i impressió	2.990.878,—	
Diversos	110.000,—	
Total anual	5.652.878,—	
Estalvi de producció per 1984/1985	816.647,—	
Estalvi de producció per edició	58.468,—	

1.2.2 dels ingressos

A considerar com a propostes i mesures a prendre:

- Reduir el tiratge de 6.000 a 4.000 exemplars.
- Adaptar preu exemplar a costos i dèficit (100 ptes./exemplar).
- Subscripcions: 1.000 a gener 1985 a 2.200 ptes.
- Venda organitzacions: a 1.000 exemplars.

Aquestes mesures poden aportar:

Organitzacions	2.200.000,—
Subscripcions	2.200.000,—
Comercials i diversos	435.600,—
Total	4.835.600,—

1.2.3 del dèficit

Dèficit estimat anual, nova etapa	817.278,—
---	-----------

TREBALL al partit

Distribució, a octubre 1984, de TREBALL, «Mundo Obrero», «Nous Horitzons» i «Nuestra Bandera» a les organitzacions.

ORGANITZACIÓ	TREBALL	M.O.	Nous Horitzons	N.B.
Barcelona	111	340	53	54
Badalona	35	110	15	15
Sta. Coloma de Gramenet ...	38	95	12	12
L'Hospitalet de Llobregat	22	80	10	15
St. Adrià de Besòs	5	5	2	2
Vallès Occidental	100	375	35	35
Baix Llobregat	95	310	33	40
Maresme	10	40	8	8
Vallès Oriental	30	100	12	10
Bages	35	40	8	10
Sallent	10	39	3	1
Garraf	16	41	7	4
Berguedà	1	10	2	2
Anoia	3	15	2	1
Gironès	25	90	16	10
Blanes	12	40	8	8
Palamós	6	6	3	7
Olot	5	5	1	1
St. Feliu de Guíxols	10	15	5	4
Sta. Cristina d'Aro	5	10	—	—
La Bisbal	5	5	1	1
Lleida	15	20	10	7
La Seu d'Urgell	7	3	2	1
Puigcerdà	4	1	2	1
Andorra	3	6	—	—
Tarragona	32	76	20	23
Reus	—	—	5	3
Palafrugell	5	6	2	2
Total octubre 1984	645	1.892	277	276
Total octubre 1983	777	2.043	351	339
Total octubre 1982	1.082	2.367	477	411

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Director: **Jordi Guillot**

Cap de Redacció: **Eduard Jiménez**

Consell de Redacció: Jaume Botey, Jordi Castan, Josep M.ª Clariana, Joan Corbera, Sebastià Guirado, Alfons Labrador, Miquel Núñez

Correcció: **Miquel Vidal**

Fotografia: **Pérez Molinos**

Redacció administració i subscripcions: **Ciutat, 7. 08002 Barcelona. Tel. (93) 301 05 54**

Edita: **Partit Socialista Unificat de Catalunya**

Impressió: **GRATESA: Galileu, 347, TERRASSA. Telèfon (93) 778 74 58**

Dipòsit Legal: **B. 16.948-77**

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Nom
 Adreça
 Població Districte
 Telèfon

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any. Faré l'abonament de l'import per:

- Efectiu
- Gir postal o telegràfic
- Taló nominatiu a TREBALL
- Domiciliació bancària (ompliu la butlleta adjunta)

Import de la subscripció:

Catalunya	2.200,— ptes.
Estat espanyol	2.300,— ptes.
Europa	2.750,— ptes.
Resta del món	3.250,— ptes.

Data Signatura

Butlleta de domiciliació bancària

Sr. director del Banc o Caixa
 Agència n.º Adreça
 Població
 Titular del compte/llibreta
 Número del compte/llibreta

Senyors, els agrairé que atenguin, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta, els rebuts que els presentarà TREBALL, a nom de

Data Atentament,
 signatura (titular)

Envieu-nos aquesta butlleta a TREBALL, c/. Ciutat, 7, 08002-Barcelona. Nosaltres ens ocuparem de fer-la arribar al vostre banc/caixa.

Relació «psicològica» entre l'OTAN i la CEE

Acabo d'escoltar a la ràdio com Elena Flores, secretaria de relacions internacionals del PSOE, assegurava que entre la permanència d'Espanya a l'OTAN i l'entrada del nostre país al Mercat Comú hi ha una relació psicològica.

Aquesta afirmació, que també va fer el president Felipe González durant la seva estada a Dinamarca, és argumentada pels seus autors de manera inquietant. Els països membres del Mercat Comú —diuen— poden considerar, abans d'admetre'ns a la Comunitat, que si hi som a les madures (els beneficis econòmics que obtindrem si entrem a la CEE) també hi hem de ser a les dures (els sacrificis i riscos que comporta la defensa militar europea en pertànyer a l'OTAN).

Els propagandistes d'aquesta concepció miren, així, de fer més digerible el canvi de posició del PSOE tocant a l'OTAN, i d'induir els seus electors, i els espanyols en general, a votar a favor de la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica quan se celebri el referèndum, que Felipe González i el congrés del PSOE han refermat que s'haurà de convocar abans de febrer del 1986.

L'argument, però, pot tenir més volada, car si ara s'accepta com a vàlida aquesta singular aplicació de la màxima popular de ser «a les dures i a les madures», després caldrà acceptar que no és possible mantenir Espanya a l'OTAN sense pertànyer a les seves estructures militars ni negar-nos a tenir míssils i altres armes nuclears al nostre territori, car els altres països —llevat de França— són a l'OTAN amb totes les seves conseqüències, i la majoria de membres de la CEE tenen míssils americans al seu territori.

L'ús que fan Elena Flores i el president del govern de l'aforisme de les dures i les madures denuncia que la capitulació del PSOE davant la pressió dels EUA i de la dreta social espanyola encara pot anar més lluny, i fa témer que, així com ha canviat de posició en el tema principal —OTAN sí o OTAN no—, també el govern pot modificar-ne l'actitud sobre el referèndum, la pertinença a les estructures militars de l'OTAN o la instal·lació al nostre territori d'armes nuclears.

Es fa, doncs, més necessari que mai, no només combatre la tesi de la relació psicològica entre OTAN i CEE —desmentida rotundament per la pertinença a la CEE d'Irlanda, que no és pas membre de l'OTAN—, sinó promoure i desenvolupar la més àmplia mobilització popular per la convocatòria del referèndum i per la sortida d'Espanya de l'OTAN, única garantia perquè el nostre país no es vegi implicat del tot en la política militarista imposada pels EUA a l'OTAN, àdhuc pel que fa a la instal·lació d'armes nuclears en el seu territori.

Gregori López Raimundo
 President del PSUC

Conferència de

Gerardo Iglesias

SECRETARI GENERAL DEL PCE

a l'Associació de la Premsa de Barcelona
 Rambla Catalunya, 10

Dia 16 de gener de 1985
 19,30 hores.

Pressupostos de la Generalitat 1985

Defensa de l'esmena a la totalitat del PSUC

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats; ens presenten avui un Pressupost que algú va dir «Pot quedar molt bé, pot lluir, perquè es pot comparar amb el del 84», i com que aquell era dolent, molt dolent, absurd —algú ho ha dit amb tota autoritat—, aquest és molt bo i gens absurd, però que per a nosaltres, el primer motiu que ens inclina a rebutjar-lo és, precisament, com se'ns ha presentat. Aquí no val anar a plorar a Madrid, senyor Cullerell, i vostè ha començat la seva intervenció ja plorant per la manca de finançament per a les autonomies. Aquest és un debat que semblava —i es veu que no— que estàvem d'acord que calia fer en un altre context. Ara, tenim un Pressupost que —suposem— tota la responsabilitat sobre la seva representació és a les seves mans.

Nosaltres, en segon lloc, creiem que aquest Pressupost hauria de ser objecte de retorn al Govern, perquè hi ha una mala consideració dels ingressos i una opció errònia, al nostre entendre, en les despeses. Rapidíssimament i telegràficament, quant als ingressos, li vull citar dos exemples, senyor Cullerell. Vostès, sobre els ingressos provinents de l'impost sobre el patrimoni —que baixen espectacularment l'any 84, pugen encara més espectacularment l'any 85... i el mateix fan amb les transmissions patrimonials —del 83 al 84 baixen, i ara pugen espectacularment. ¿Ens poden explicar, si més no, sobre quines bases h ha aquesta expectativa d'increment d'ingressos per part de la Generalitat, a què és deguda aquesta baixa i després aquesta puja tan espectacular?

Quant a les despeses, nosaltres ens adonem que vostès han fet una opció molt determinada, que en part ens explicava en la seva intervenció, però que en part ha silenciada, senyor Cullerell. Vostè ha silenciada, per exemple, que el capítol II del Pressupost incrementa un 40 % sobre l'anyt 84 —bé, si vol, per ser més precisos, 39,29—; això és un increment espectacular que només pot tenir una explicació —que l'hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna—, i que és una política de façana. Perquè si anem a les opcions concretes de despesa que han fet vostès al Pressupost, què ens trobem? Vostè em pot dir que ara la primera crítica que li vaig a fer li faig des d'una òptica del Grup parlamentari del PSUC: una manca absoluta de programació, vostè que era el campió d'aquest Govern —perdó, de l'anterior Govern— en la programació, i ens parlava de tants projectes que faria quan guanyessin les eleccions sobre programació; ja no és ara la broma de les 16 pessetes, que fèiem a l'anterior debat pressupostari, és l'existència d'una direcció absolutament mancada i, per tant, d'una inexpressió d'aquesta voluntat de programació.

Però anem ara a les opcions concretes de política econòmica. Què diuen vostès sobre les línies de política econòmica? Per saber la política econòmica del seu govern, senyor Cullerell, del seu President, nosaltres hem d'anar a les conferències que fa fora d'aquest hemicicle, el senyor

Pujol. Encara és hora que pugui aquí dalt i ens digui, a part del debat d'investidura, quina és la seva política econòmica. Ha parlat arreu d'entitats de Catalunya. En aquesta tribuna encara el President de la Generalitat no s'ha dignat a explicar-nos quina és la programació de política econòmica per als quatre anys.

En política econòmica, vostè ens ha dit que van per la modernització i la innovació. Aquest matí diu el senyor Subirà, en un mitjà de comunicació, que és un pressupost orientat cap a la lluita contra la crisi. Nosaltres, en aquest tema, podríem entrar en una polèmica inacabable sobre dues filosofies: si es tracta de fer una lluita contra la crisi, a través d'un increment de la inversió o de la protecció d'aquells sectors que podrien incrementar la inversió i, per tant, generar llocs de treball, o es tracta —com de vegades vostès presenten com una dicotomia— d'una programació econòmica que vagi assistencialment —vostè ho ha dit, també avui, en aquesta tribuna— a cobrir els desassistits i aquells sectors més marginals quant a la desocupació. Senyors del govern, això és una falsa dicotomia perquè són dos objectius que no són exclouents.

Senyor Cullerell, no ens digui que vostès presenten un programa de foment de l'ocupació, no ens torni a intentar col·locar-nos la idea que ja ens va intentar col·locar en el seu discurs en el Pressupost del 84 quan a la mitja pàgina final del discurs —que lamentem molt que no pogués arribar al final perquè a nosaltres ens hauria fet vergonya llegir-la en públic des d'aquesta tribuna—, només que a la mitja pàgina final d'un document que té trenta-sis pàgines es diu: «un programa específic de lluita contra l'atur», i es diu que es crea un nou programa. L'any 84, en què havien fet desaparèixer vostès 5.000 milions, parla dels 1.000 milions d'ocupació juvenil com un nou programa.

No ens parli, l'any 85, dels 2.700 milions dels ajuntaments i dels 2.300 milions de coordinació entre Departaments com un programa potent de lluita contra l'ocupació. Senyor Cullerell, vostè sap, i ho ha dit, que aquests 2.300 milions estan distribuïts entre diversos Departaments: construcció de centres escolars, transports, ports, habitatges, ferrocarrils, centres penitenciaris, instal·lacions esportives, etcètera. Són programes imputables a altres Departaments, no són necessàriament —no ho diu enlloc del pressupost— programes de lluita contra l'atur. Vostè ens diu: «ja ho coordinaran des del Departament de Treball, que compleixen aquest objectiu». Però vostès no s'hi vinculen, com en altres qüestions sí que s'hi vinculen i ens demanen el vot perquè quedin vinculats amb mandats imperatius sobre aquelles altres qüestions.

Un quart argument per rebutjar aquest Pressupost que és el de la territorialització de les inversions. Nosaltres, malgrat les precipitacions en el debat i en el treball parlamentari, les hem anat a buscar —i «buscar» és una forma molt prudent de dir-ho, perquè és una espècie de

jungla el codi informàtic que hi ha en aquest pressupost per trobar la territorialització de les inversions—, les hem desglossat i ens adonem que, mentre comarques que tenen el 13,5 % d'atur tenen un 3,1 % de la inversió, comarques que tenen un 7,4 % d'atur s'enduen un 1 % de la inversió, mentre que comarques que tenen el 14,9 % d'atur, més del doble, s'enduen un 0,4 % de la inversió. I podríem, si tinguéssim temps, entrar a veure quines són les comarques i posar-les en relació també amb altres índexs bastant més partidistes que no pas els d'atur, la inversió o el de població.

Anem al tema més amoinant encara que és el del deute. Vostè va reconèixer en l'anterior debat —i aquest és un dels fets cabdals i que ha provocat, jo diria, una major conseqüència, i fins i tot conseqüències poc explicables en aquesta Cambra—, va reconèixer que el deute pot estar situat al final del 85 a l'entorn dels 100.000 milions de pessetes. Faci un senzill exercici matemàtic, senyor Cullerell. Vostès resulta que l'any 85 van emetre deute per valor de 26.000 milions de pessetes. Teòricament, legalment, amb una legalitat que no sigui només que la viable, vostès no poden aplicar aquest deute a res més que a inversions. En inversions vostès han pressupostat 32.000 milions.

Si els suprimim els 26.000 milions de deute queden només, sols, 6.000 milions de pessetes per inversions. Podem creure nosaltres que de totes les altres fonts d'ingressos només hi ha 6.000 milions per a inversions? Podem creure que si sumem els 16.000 milions del Fons de Compensació ens trobem que més del 50 % de les operacions de capital es financen d'aquestes partides? ¿No podem sospitar que s'està emetent deute o s'està utilitzant diners dels ingressos corrents per tapar uns forats que no s'han volgut reconèixer amb el seu nom i cognom en l'anterior debat pressupostari?

Senyor Cullerell, vostè ha agraït el treball en Comissió. Nosaltres li agrairíem que a diferència del Pressupost del 84, on no va passar ni una sola esmena en aquest hemicicle, d'aprovació d'esmenes proposades pels altres grups parlamentaris, recordessin que aquí a part de Convergència i Unió hi ha el 54 % dels vots del poble de Catalunya, i seria molt greu —i en parlarem en l'explicació de vot— que del 54 % dels vots del poble de Catalunya ni una sola esmena, ni cinc cèntims, fos integrable al seu projecte de pressupost.

Moltes gràcies.

Extracte de la intervenció de Rafael Ribó

Presentació de les tesis del VII Congrés

Els dies 17, 18, 19 i 20 de desembre del 1984, es van celebrar a Barcelona, Lleida, Tarragona i Girona respectivament, i com a caps de les respectives circumscripcions electorals, quatre actes de presentació dels materials del VII congrés, la **carta de normes**, el **projecte de reglament**, el **projecte de tesis** i la **proposta de modificació dels estatuts del PSUC**. A tots aquests actes, sota la presidència del secretari general del partit, company Antoni Gutiérrez Díaz, hi van assistir els companys Miquel Núñez, president de la comissió de tesis, i Antoni Cuadras, president de la comissió de normes, reglament i estatuts, junt amb els secretaris polítics dels comitès del partit, hi participaren també el company Ramon Espasa, en el cas de Barcelona, i el company Josep M.ª Maymó, pel que fa a Tarragona.

Aquests actes tenien com a objectiu la presentació pública dels materials del VII congrés del PSUC i per això es va tenir especial cura a invitar els representants dels mitjans de comunicació, presència que va ser força reeixida a tots els llocs, així com la de companys del partit i, en algun cas, de simpatitzants i amics del PSUC, que evidència —dit amb tota mo-

dèstia— el gran interès que desvetlla el nostre congrés més enllà dels nostres propis rengles. Interès que va lligat a allò que representa històricament el PSUC a Catalunya més enllà de la nostra crisi. Avui, enmig del debat necessari per a l'esquerra d'aquest país, és evident que la contribució que hi faci el PSUC —i des del partit altres sectors— pot ser molt important. I això és així, no sols per la nostra tradició de lluita com a partit nacional i de classe, sinó perquè alhora, el PSUC pot oferir unes possibilitats d'organització per a la reflexió i per a l'acció política des d'una perspectiva d'obertura que rebutja els dogmatismes i els sectarismes, que va lligada a la nostra concepció del socialisme que volem, del model de societat que volem.

De la celebració d'aquests actes es desprèn, també, l'esperit d'unitat, serenitat i amb el rigor amb què s'enfronta des de les organitzacions del partit aquest debat congressual, amb la ferma convicció que serà una bona contribució per a la recuperació de l'esquerra a Catalunya i, també, com a una qüestió molt important per a l'enfortiment del PSUC.

7è CONGRÉS

Barcelona,
16, 17, 18 i 19 de març de 1985

CARTA DE NORMES
PROJECTE DE REGLAMENT

PROJECTE DE TESIS

PROJECTE DE
MODIFICACIÓ D'ESTATUTS

EDITA TREBALL **150 ptes**

Després del 2-D: per la sortida de l'OTAN

Amb qui «consensuarà» el govern

Després de les darreres mobilitzacions del dia 2 de desembre, queda palès que almenys ja existeix un consens entorn de la qüestió de l'OTAN. El poble espanyol no vol estar integrat de cap manera dins l'OTAN.

Malgrat el decàleg de Felipe González l'opinió popular no ha variat en absolut i el que queda clarament demostrat és que el proposat consens «institucional» només es podrà fer amb la dreta i en contra del desig majoritari del poble espanyol.

Però què hi diu la dreta, a les propostes de Felipe González? Hi ha un punt d'acord bàsic: la inqüestionabilitat de la nostra pertinença a l'OTAN. Però a partir d'aquí tampoc no estan totalment d'acord amb Felipe González. Ja ho ha dit clarament Roca i Junyent: tant CiU com AP i el PNB no pensen acceptar la celebració del referèndum, perquè «les decisions governamentals ratificades a les Corts que, a més a més, afecten la matèria de tractat internacional, no es poden qüestionar amb un referèndum». Fins i tot Roca i Junyent creu molt més viable la celebració d'eleccions generals anticipades que el referèndum mateix. Això, després que el congrés del PSOE, que s'ha celebrat aquests dies a Madrid, canviï la postura sobre l'OTAN, no és ni de bon tros impossible. Si el congrés es defineix partidari de romandre a l'OTAN, això quedarà reflectit dins el programa electoral del PSOE, i ja

no existirà un compromís de celebració del referèndum. Si més no, tot apunta que l'esmentada celebració cada cop té més dificultats, malgrat el que ens pot dir Felipe González.

Les declaracions realitzades per Fernando Morán i recollides a «El País» del dia 13 de desembre no contempen en cap moment la qüestionabilitat de la pertinença a l'OTAN. I arriba a dir fins i tot que «Espanya romandrà a l'OTAN, encara que no ingressi en la CEE». Si s'està tan segur d'això, quin sentit té la promesa de celebrar el referèndum? Morán també ve a dir que la no entrada a la CEE comportaria una frustració al poble espanyol que podria tenir el seu reflex amb l'OTAN. Però, i la no sortida de l'OTAN, malgrat el sentiment majoritari, no comporta una frustració i un desencant molt grans, amb unes repercussions incalculables per al sistema democràtic?

Felipe González mateix va reconèixer a l'entrevista que li van fer a TV-2 que la majoria del poble espanyol vol sortir de l'OTAN, però que una cosa és el cor i una altra el cap, i que el cap li diu que hem de

estar a l'OTAN. Però, per quins motius el seu cap li diu això?, no seran altres caps els que pensen per Felipe González?, caps amb barrets de cow-boys?

Morán diu fins i tot que «Espanya no pot adoptar una actitud antieuropea, ni neutralista, ni proteccionista, ni de país no alineat». Continuem amb el de sempre.

No estar a l'OTAN significa ésser antieuropeu, però no se'ns diu el perquè d'això. Com tampoc no se'ns explica per què no podem ser neutrals com els deu països que no pertanyen a l'OTAN ni al Pacte de Varsovia i que són europeus, o perquè no podem ser no alineats com els noranta països de tot el món que ho són.

Morán també diu que «no hi ha pressions (dels EUA); el que se'n diu pressions, no. Hi ha unes manifestacions de voluntat i un desig nordamericans que s'hauran de conjugar amb el que és el desig espanyol». També diu que «els nordamericans no han expressat mai un desig imperatiu que ens integrem a l'estructura militar». Home, només faltaria. Però, quin és el desig espanyol? El del poble o el dels qui diuen que el representen, però que no accepten l'opinió popular?

I suposant que el referèndum s'arribés a celebrar, quina podria ser la pregunta a fer? Morán hi veu tres possibilitats:

- ¿Accepteu la proposta del president del govern en tots els seus punts?
- ¿Desitgeu la pertinença a l'Aliança Atlàntica sense pertànyer a la seva estructura militar?
- ¿Desitgeu que Espanya sigui part del tractat de l'Atlàntic nord?

És evident que les dues primeres no són gens clares i «despisten» del que ha de ser l'objectiu del referèndum: una definició clara respecte a la pertinença o no a l'OTAN. Només la tercera és clara en aquest sentit, però per això mateix em sembla que és la que té menys possibilitats.

En definitiva tot això el que ve a demostrar és que la reivindicació d'un referèndum clar i vinculant continua essent plenament correcta. Per tant, els objectius de la coordinadora estatal de moviments pacifistes i antimilitaristes, i els de les meses pel referèndum continuen tenint una raó de ser innegables.

Salvador Lara i Navarro

Després de l'aprovació per decret del govern

Punts bàsics sobre les ZUR

La secretaria de política municipal del Comitè Central ha elaborat un document on s'assenyalen els eixos de discussió i problemàtica sobre les ZUR del cinturó industrial de Barcelona, que us oferim a continuació.

Punts bàsics sobre les ZUR

Els tres punts bàsics a resoldre són:

1. Àmbit i estructura territorial.
2. Política fiscal concreta a les ZUR.
3. La comissió gestora i els agents socials que hi intervenen.

Compromisos de les administracions estatals, Generalitat i administració local sobre inversions en infraestructures del territori de suport a la reindustrialització.

1. Àmbit i estructura territorial

Cal definir un àmbit relativament ample en el cinturó industrial de Barcelona zona ZUR on existeixin els beneficis fiscals i subvencions i crèdits a què faci referència el decret llei per a aquelles empreses de nova implantació, ampliació o trasllat que augmentin els llocs de treball, i en funció precisament del nombre de llocs de treball nous creats.

Hi hauria també un nombre de **polígons ZUR** (de l'ordre de cinc a deu) en tot el territori del cinturó industrial de Barcelona en els quals l'administració actuaria per tal d'oferir uns **preus de sòl controlats** (operació pública de sòl; concurs d'ofertes, etcètera). En **polígons ZUR** (emplaçats en zones del territori més necessitades en funció de les taxes d'atur, i localitzats en funció de **condicions urbanístiques favorables**) tindrien com a objectiu possibilitar la implantació de grans complexos industrials.

2. Política fiscal concreta a les ZUR

S'hauria de partir del punt de vista que els impostos que fan referència a taxes o serveis generals de les administracions locals, autonòmiques o centrals, no haurien d'afectar-se. També s'hauria de partir de la base que el tractament fiscal local hauria d'ésser homogeni per a totes les administracions locals afectades.

En aquest sentit, a nivell de les administracions locals sols podrien establir-se beneficis a partir de:

- Llicència d'obres,
 - Llicència d'activitats,
 - (eventualment) Import sobre la plusvàlua,
- en aquells terrenys, obres i activitats destinades a ampliació, trasllats o noves implantacions que creïn llocs de treball, i en funció del nombre de nous llocs de treball que creïn.

—L'Estat podria establir una bonificació de l'ITGE (i futur IVA) en funció dels nous llocs de treball creats.

3. Comissió gestora amb la participació dels agents socials

És de capital importància els agents que formin la comissió gestora. El decret llei estableix que hi figurin representants dels governs de l'Estat i la Generalitat.

Caldrà crear a les ZUR comissions gestores que permetin la participació dels agents socials.

En el cas del cinturó industrial de Barcelona, caldria tenir presents dos aspectes:

—La necessitat de la descentralització comarcal.

—La necessitat de la participació dels agents socials, especialment recollint les importants iniciatives del «Pacte del Llobregat» i les iniciatives de l'Ajuntament de Sabadell.

En aquest sentit es proposava la creació de **comissions gestores comarcals** sobre la base d'articular experiències com les anteriorment descrites, i la participació d'aquests agents socials en la comissió gestora central (ajuntaments, sindicats, patronal).

4. Compromisos de les administracions públiques (Estat, Generalitat, administració local) sobre infraestructures del territori de suport a la reindustrialització.

El territori del cinturó industrial de Barcelona està mancat d'importantes infraestructures del territori (vies de comunicació, transport, serveis, sanejament, etcètera) que en dificulten la reindustrialització.

Atès que la política de reindustrialització pot quedar molt limitada si no es duen endavant aquestes inversions, cal negociar des del primer moment, en el si de la **Comissió Gestora**, les prioritats i compromisos de les diferents administracions (esp. Estat, Generalitat, CMB i diputació) sobre les inversions necessàries.

Breus

CCOO guanya les eleccions sindicals a «Hules» de Gavà

CCOO ha obtingut la majoria absoluta a les eleccions sindicals celebrades a l'empresa del sector químic «Hules» de Gavà. A Comissions Obreres li corresponen vuit delegats, mentre que els cinc restants corresponen a una candidatura independent. La plantilla total de «Hules» és de quatre-cents treballadors.

Mobilitzacions del metall per la negociació del conveni

La comissió executiva de la federació del metall de CCOO ha convocat la mobilització del sector davant la negativa de la patronal a continuar la negociació del conveni així com la voluntat d'aquesta a mantenir les mateixes posicions.

Les mesures acordades a la reunió de la comissió executiva van ser vagues de vint-i-quatre hores els dies 23, 30 i 31 de gener, manifestació a Barcelona el dia 16 de gener i assemblees i concentracions als centres de treball.

Referèndums sobre l'OTAN a Banesto, Banca Jover i Banca Catalana

El mes de desembre es van celebrar referèndums sobre la sortida d'Espanya de l'OTAN a Banesto, Banca Jover i Banca Catalana, convocats pel **Col·lectiu de treballadors de la banca per la pau i el desarmament**. Els treballadors dels tres bancs es van pronunciar de manera molt àmplia per la sortida d'Espanya de l'OTAN.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Mobilització del patrimoni sindical

CCOO va ocupar els edificis de l'AISS a Barcelona, Tarragona, Reus i Vic

El passat dia 19 de desembre vuit-cents delegats i quadres sindicals de CCOO de Catalunya van ocupar els locals de la seu central de l'antic sindicat vertical a Barcelona, reivindicant la devolució del patrimoni sindical. El mateix dia s'ocuparen també els locals de l'AISS a Tarragona, Reus i Vic. Un objectiu irrenunciable per consolidar les centrals sindicals al nostre país.

La pressió tenia com a objectiu obrir vies de negociació que trenquin amb l'actual situació de discriminació a què es veuen sotmeses les centrals sindicals en el repartiment del patrimoni.

Especialment greu és allò que passa a Barcelona, on tots els locals del patrimoni són utilitzats per l'administració central i autonòmica mentre els sindicats es veuen obligats a fer front a crèdits i lloguers que hipotequen el seu futur.

A Tarragona i Reus la ocupació acabà en conèixer que es cedia a CCOO una planta dels edificis als dos locals, i a Vic en arribar al compromís del batlle de celebrar una propera reunió per tractar el tema de la utilització de l'edifici sindical que també reivindicava l'Ajuntament.

Contràriament, a Barcelona, la policia desallotjà violentament l'edifici de Via Laietana, que ocupaven de forma pacífica els sindicalistes de CCOO, entre ells el

seu secretari general, Josep Lluís López Bulla i una nodrida representació de la Comissió Executiva.

Un delegat sindical va haver d'ésser atès de commoció cerebral com a conseqüència de la càrrega policial i altres van ser contusionats de diversa consideració. A més, van ser àrbitrariament detinguts Francisco Puerto, secretari d'ocupació de la CONC i Juan Guil, pc després posats en llibertat.

CCOO va responsabilitzar el governador civil de Barcelona, Ferran Cardenal, dels perjudicis morals i materials provocats per la brutal actuació de les forces d'ordre públic i va organitzar una concentració de protesta davant el Govern Civil mateix l'endemà.

Al document signat i lliurat al governador pel secretari d'organització de la CONC, Francisco Rodríguez, s'expressava la més enèrgica protesta per l'actitud

governativa de reduir una legítima reivindicació obrera a un problema d'ordre públic i es denunciava la utilització de la policia com a element de dissuasió i coacció davant la mobilització dels treballadors.

Obrir vies de negociació

El balanç de la mobilització, amb el punt negre de la intervenció policial, l'hem de considerar necessàriament com a positiu, car doncs ha servit en uns casos, Tarragona i Reus, per concretar la cessió de locals, en un altre, Vic, per obrir un procés de negociació, i a Barcelona, si més no, per a sensibilitzar a la opinió pública i els treballadors sobre l'escàndol de la situació actual amb què es troba el patrimoni sindical a la ciutat.

CCOO ha expressat reiteradament la seva voluntat d'obrir vies de negociació, per a assegurar que per la via del diàleg i de forma immediata el patrimoni sindical a Barcelona retorni als treballadors a través de la cessió en ús als sindicats més representatius: CCOO i UGT.

Cal dir que la possibilitat que es realitzi aquesta negociació i s'arribi a resultats satisfactoris és ara molt més gran, i s'han començat a fer els contactes amb aque-

Comissions Obreres de Catalunya

ta finalitat.

Articular la negociació amb la mobilització és imprescindible al sindicalisme i és inacceptable el plantejament de «no negociem sota pressió». Aquesta afirmació, suggerint alhora que sense pressió sí que es negociaria no són sinó fruit de la mateixa mobilització. No es pot acusar CCOO d'impaciència després dels anys transcorreguts sense que el tema del patrimoni hagi tingut solució.

El retorn del patrimoni sindical és un objectiu irrenunciable i necessari per a consolidar les centrals sindicals de classe en la seva tasca de defensar cada cop més eficaçment els interessos dels treballadors.

Aismalíbar: tots han guanyat

La recent conferència de la secció sindical de CCOO d'Aismalíbar es presentà a priori com un pols tremend entre els partidaris de «la resistència a ultrança» al sindicat i la línia majoritària al III congrés de la CONC. Tots, però, han guanyat, i això perquè Aismalíbar, amb nou-cents cinquanta treballadors, dels quals quatre-cents tres estan afiliats a CCOO, no és tan sols l'empresa més gran de Montcada, sinó la primera de tot el Vallès Occidental en afiliació i en incidència sindical de CCOO. El comitè d'empresa (tretze de CCOO, set d'UGT i tres no afiliats) acaba de sortejar un greu expedient de crisi amb una solució no traumàtica que, malgrat que tenia el suport multitudinari de l'assemblea de la fàbrica, va ser qualificada de «traïció a la classe» pel sindicat del metall de Montcada de CCOO i per les unions local i comarcal, que proposaven com a alternativa convertir l'empresa en «un nou Vietnam».

L'informe de l'executiva sortint de la secció sindical explicava l'afer d'aquesta manera:

L'expedient de regulació d'ocupació que hem viscut ha estat l'afer més greu que hem tingut a Aismalíbar durant els darrers anys.

Si no s'hagués resolt de la forma com s'ha fet, ens podrien haver tocat conseqüències molt serioses. Hauria hagut de resoldre el delegat de Treball i, per l'experiència que tenim d'altres empreses, el més segur és que s'aprovés, si no amb quatre-cents cinquanta-quatre, sí amb

tres-cents tretze, i no pas de forma voluntària, sinó aprovant la llista que li hauria presentat l'empresa i amb una indemnització força inferior.

L'actuació que hem plantejat com a sindicat, tant al comitè d'empresa com a la plantilla, ha estat encertada. L'expedient s'ha resolt de la forma que havíem plantejat des d'un bon començament, és a dir:

a) Que ningú de la plantilla no se n'anés per força.

b) Que els qui causessin baixa ho fessin de forma voluntària.

c) Que l'empresa fes ofertes d'indemnitzacions bastant superiors a les que marca la llei.

Els quatre mil milions de pessetes d'inversió (mil per a indemnitzacions, mil per a maquinària i dues mil per a la part financera) representen una certa garantia de futur.

La forma voluntària en què s'ha resolt l'expedient comportarà canvis de lloc de treball. Des del sindicat seguirem aquest assumpte i n'estarem pendents.

Hem sabut negociar i hem sabut fer pressió. Els resultats ho demostren. Ha tingut especial importància l'atur de quatre hores per torn i la manifestació que vam fer tota la plantilla per Montcada; sense cap dubte, és la més gran que s'ha fet a Aismalíbar. Així li demostrem a l'empresa que no acceptem els seus plantejaments i que lluitem per defensar-ne els nostres. També hem estat en contacte amb els mitjans de comunicació perquè el nostre problema es conegui a tot arreu, i se n'han fet

ressò premsa, ràdio i televisió.

L'acceptació d'aquests plantejaments s'ha vist corroborada per la votació que es va fer per al signament: 86 per cent dels vots a favor, 9 en contra i un 5 per cent en blanc.

Després del seu signament, no només ningú no s'ha donat de baixa del sindicat, sinó que hem afiliat unes noranta persones més.

I tots aquests plantejaments comptaven amb l'oposició radical de pràcticament el 50 per cent de l'executiva mateixa.

En aquestes circumstàncies, curiosament, el debat més gran en la preparació de la conferència no es va centrar pas en el fons, sinó en la forma: no pas en l'informe, sinó en el reglament per a l'elecció dels delegats a la conferència. La confrontació es va establir entre els partidaris de «molta discussió», amb assemblees de dissabte a la tarda fora dels locals de l'empresa, tot i que això restringís la participació (perquè, ja se sap, el vot seria «dels més conscients»), i la postura —que a la fi es va imposar— que deia que tothom n'havia d'expressar l'opinió, en assemblees per centres de treball, a l'hora de l'entrepà, a peu de màquina i sense grans parlaments.

Doncs bé, així van participar en les assemblees preparatòries més del 92 per cent del cens d'afiliats (371 votants sobre 403 afiliats); es va debatre l'informe amb la plataforma del proper conveni col·lectiu d'empresa; es van escollir seixanta-cinc delegats a la conferència; aquesta es va

celebrar el dia 15 de desembre amb una assistència real de seixanta persones, i l'informe i la llista de l'executiva sortint van rebre quaranta-sis vots (el 76,6 per cent), per catorze els de l'informe i la llista alternatius.

Una mínima reflexió sobre aquestes dades i resultats ens indica que un grau de consens i de suport tan multitudinari entre els afiliats, i en una situació tan difícil i conflictiva, vol dir que la conferència no l'ha guanyada una «línia», «tendència» o «lectura» sindical determinada. Han guanyat, de debò, tots, perquè s'ha ratificat una feina feta i una perspectiva d'empresa.

Perquè passi el mateix a tot arreu sembla clar que les seccions sindicals, i en general els organismes de direcció del sindicat, no han de ser centres d'elaboració tan subtils que allò que defineixin com a «línia» no pugui ser discutit, comprès i acceptat multitudinàriament per les bases. ¿Qui no ha recorregut alguna vegada a l'argument del «desinterès general» per explicar la baixa assistència a una assemblea? La lliçó d'Aismalíbar exigeix que els dirigents sindicals a qualsevol nivell arraconem aquest tòpic i que cerquem les fórmules, els horaris, els locals dins les fàbriques perquè els treballadors ens diguin si ho fem bé o malament.

Tots en sortirem guanyant. Com a l'Aismalíbar, és clar.

Ramon Pla
Paco Rodríguez

Amb la crisi al rerafons

La Terrassa del 2001

Amb aquest «s sofisticat» titular s'ha iniciat a Terrassa un projecte que, animat per l'Ajuntament i l'Escola Superior d'Enginyers Industrials, pretén assolir el més ampli consens ciutadà de cara a perfilar el futur de Terrassa, la participació de tota mena d'associacions, entitats, sindicats, partits... ¿serà el nucli vertebrador d'un debat que pretén planificar el futur?

Curiosament, en aquest projecte es dediquen molts mitjans i suports, la qual cosa és important.

Es contractaran ponents d'anomenada perquè dirigeixin els treballs de cada comissió. El projecte es presentarà, en un important —i car— restaurant de Barcelona, als mitjans de comunicació social i a qui pugui estar-hi interessat. També se'n fa un important desplegament publicitari (el «Diari de Terrassa» també hi participa). Es preveu un gran sopar al Centre Cultural de Terrassa, amb la presència del president Pujol (a preus «populars»: mil sis-cents pessetes!)

La Terrassa del 2001 comença a configurar-se com un projecte d'élite i propagandista, car els fets que exposo tot seguit parlen per ells mateixos.

Al pressupost municipal ordinari del 1984, la Regidoria de Treball i Cooperativisme només disposa d'un pressupost de milió i mig, que ni tan sols en cobreix les despeses de funcionament; a Joventut, també només s'hi destinen petites partides, així com a Serveis Socials i Cultura.

La Caixa d'Estalvis de Terrassa, amb els seus mil milions de benefici l'any 1983, donarà diners el 2001, però ben poques actuacions «socials» per afavorir el treball, les cooperatives, les petites i mitjanes empreses...

Així mateix, d'altres entitats faran quantioses aportacions econòmiques.

Tot això, sol, potser fóra només la cosa anecdòtica. Fa més de tres mesos que el Consell Municipal de Treball, òrgan on són representats l'Ajuntament, els partits, les patronals, els sindicats, té treballant deu professionals (un sociòleg, un economista, tècnics i administratius) durant sis mesos, gràcies a una subvenció de l'INEM per finançar un pla d'ocupació, en una radiografia de la situació industrial i l'atur a Terrassa.

Una cosa es fa palesa: hi ha «gent» que no l'interessa que s'aprofundeixi en l'estudi de la situació dels treballadors i les treballadores en atur, l'economia submergida i treballs a precari. Ni potser tampoc de fer públics els tancaments constants i fraudulents d'empreses.

¿Què preteníem amb aquest estudi en marxa, sobre la situació industrial i de l'atur a Terrassa? Saber què és Terrassa, com abordem el futur, i especialment en la perspectiva de les Zones d'Urgent Reindustrialització (ZUR). Per fer una oferta de la ciutat, juntament amb la comarca i assolir que tot el Vallès Occidental sigui declarat ZUR o el que sigui, però si més no, «zona d'emergència social i industrial».

Quina és ara la realitat de Terrassa?

És una ciutat de 160.000 habitants a la baixa, que ha patit els efectes del pla de reconversió de la llana, i ara els del pla de reconversió de la indústria tèxtil i la recon-

versió salvatge d'altres sectors, com el metall i la construcció.

Una indústria submergida i a precari, que creix, al caliu dels tancaments d'empresa, i que, en la seva major part, és dirigida per empreses legals que actuen com a comercials, on caldria demanar-se quin grau hi ha de permissibilitat per part de les administracions públiques.

Una població activa, l'any 1981, de 61.623 treballadors, dels quals 36.851 ho eren de la indústria, amb un atur enregistrat, el setembre del 1984, de 17.690 treballadors inscrits a les oficines de l'INEM, una tercera part dels quals reben subsidi, 8.880 són menors de vint-i-quatre anys i 5.528 no han treballat mai. L'octubre del 1984, el nivell de contractes efectuats era d'uns cinc-cents, la major part al sector de serveis i gairbé tots a temps parcial.

Durant el primer semestre del 1984, hi ha haver a Terrassa trenta-dos expedients de regulació d'ocupació, amb tres-cents setanta-set despatxats, dos-cents trenta-quatre suspesos de contracte i setanta-quatre amb reducció de jornada.

Actualment, la situació és molt més crítica, car hi ha noves dades que així ens ho indiquen: al voltant de trenta empreses, entre tèxtil i metall, tenen «problemes» anunciats: suspensions de pagaments, rescissions de contracte, suspensions de

contracte, i algunes ja han plegat; tot això vol dir que un col·lectiu de 1.434 treballadors poden perdre la seva feina. Algunes de les empreses afectades més importants són: Torredemer, Europrix, Vic Industrial, Tintesa, Biosca & hijos, Lanicril, Velutex, AEG, Hilados Lasgo, Tecniauto, etc.

Exposarem breument la situació de l'empresa Torredemer, amb una plantilla de 821 treballadors del tèxtil, en la qual la gerència del pla de reconversió ha aprovat 424 rescissions per diversos procediments. Els treballadors han presentat un recurs davant el Ministeri d'Indústria, que encara no s'ha pronunciat. CCOO va organitzar, al seu dia, una manifestació en contra de l'expedient. És prevista una vaga i concentracions durant el mes de desembre.

Davant aquesta crua realitat, el que avui és en joc és el futur industrial de Terrassa, o que Terrassa esdevingui o no un satèl·lit de la «gran Barcelona». Qüestions, aquestes, ja plantejades pels comunistes a les eleccions municipals, enfront el projecte socialista i fins i tot de la dreta (CiU i AP), i ratificades una altra vegada a la darrera conferència local del PSUC el novembre passat.

La Terrassa de l'any 2001 que volem el PSUC és una ciutat que mantingui el seu caràcter industrial, amb els canvis que hi aporten les noves tecnologies. La creació de nous llocs de treball, fer aflorar l'economia submergida integrant en la societat els qui hi treballen i els treballadors a precari. És a dir, una Terrassa del 2001 solidària, progressista i transformadora dels vells esquemes ja caducats del capitalisme.

Defensar els joves, tots aquests milers expulsats de la possibilitat de treballar, fer que Terrassa —juntament amb altres ciutats del «cinturó industrial», que

tant han aportat al progrés econòmic, cultural i polític de Catalunya— no esdevingui una ciutat desèrtica, o amb col·lectius de ciutadans marginats, que l'única sortida no sigui el retorn a l'«origen». ¿I quin «origen», si també són catalans?

Aconseguir un futur clar, una «Terrassa del 2001» amb possibilitats, no passa per esquemes d'«élite» o «projectes» de marketing, sinó per prendre consciència de la situació ja explicada, assolir la concertació de tots els orígens socials, i, especialment, mobilitzar tot el teixit social progressista, preparar avui una gran mobilització davant la política socio-econòmica i industrial del govern de Pujol i del govern del PSOE; això és una tasca urgent per a la qual cal crear una àmplia plataforma social de discussió i concertació. Partits, sindicats, associacions, organitzacions juvenils, etcètera, han de participar-hi activament i mobilitzar-se per exigir les reivindicacions immediates; aquesta serà la proposta dels comunistes de Terrassa al «Projecte Terrassa del 2001».

Josep Castañé

La crisi del tèxtil pot impedir el desenvolupament industrial de Terrassa.

Després de la jornada en defensa del ferrocarril

El govern del PSOE impulsa una ràpida i perillosíssima operació de privatitzar importants àrees de l'economia espanyola. Ja és un tòpic molt pastat comparar aquest tipus de política amb la que, al Regne Unit, practica la primera ministra Thatcher. Les dades, però, ho confirmen.

El reflotament reprivatitzador de RUMASA, els intents de privatització de les àrees més rendibles de la Seguretat Social, amb els fons de pensions... i, ara, un intent subtil, escassament percebut per l'opinió pública: ens referim al ferrocarril. ¿És que entra en els plans generals de l'administració la privatització dels ferrocarrils espanyols? No exactament. ¿Què és, doncs, els que és en cartera?

Tothom sap que el pla contracte Estat-RENFE preveu el desmantellament de 3.055 quilòmetres de línia fèrria espanyola; aquesta operació té una vessant «quantitativa» i una altra de «qualitativa». La primera es desprèn de l'alta volada d'una liquidació de tants quilòmetres, prop de l'ordre del 22'63 per cent. El caràcter «qualitatiu» deriva de la naturalesa de les zones afectades pel tancament: Andalusia, Extremadura, Múrcia, Castella-Lleó, País Valencià i la línia fèrria Lleida-la Pobla de Segur. Comportarà el tancament de línies i estacions a les zones més deprimides —que ho seran encara més si l'operació es portava a terme.

¿Per quina raó hem insinuat abans que aquí es podria amagar una operació tendent a la privatització? Perquè, segurament, en apostar el govern per «la carretera», seran les grans empreses transportistes les que sortiran guanyant amb la demolició del ferrocarril. No s'hi val acceptar la possible excusa del govern sobre la necessitat del tancament de tants quilòmetres sobre la base del seu caràcter deficitari. Nosaltres hem insistit en la necessitat d'un pla global per a la reindustrialització del país i, ben sovint, hem enraonat de fer un tractament singularitzat, de xòc, a les zones més deprimides del país. Aixecar tants quilòmetres de vies comportarà traslladar aquelles regions a una situació pre-vuitcentista en un fatídic viatge pel túnel del temps, semblant al que va escriure H. G. Wells. No hi ha cap país del món on no es consideri que la permanència de segons quins déficits té interès públic, interès nacional. I ens trobem davant d'un cas semblant. És a dir: ens trobem en una situació en què l'administració pública ha de comprendre la necessitat de la continuïtat de la línia fèrria, perquè és d'interès general.

Què significaria el tancament? Ja hem parlat de la desertització que comportaria per a àmplies zones del país. Però encara hi ha més coses: uns cinc mil llocs de treball es perderien a la RENFE, ¿i en quina situació quedarien empreses com la Maquinista, Caf, Macosa i d'altres? En principi, i per encetar el tema amb una petita dada, la participació de l'empresa

pública podria quedar reduïda a seixanta motors de tracció, que no representen ni el 10 per cent del total de la comanda.

Quina és la sortida? En principi, caldria recordar que la UCD va voler posar en marxa el pla general de ferrocarrils. L'objectiu era posar al dia la línia fèrria espanyola sobre la base de la seva ampliació en un increment del 15 al 20 per cent del tràfic. Convé saber que la tònica dels països europeus és donar preferència al ferrocarril perquè és un mitjà més segur i barat. Aquesta és, per exemple, la direcció presa a França, Itàlia i Alemanya. Actualment, Itàlia té 16.157 quilòmetres de via fèrria enfront els 13.500 d'Espanya, i una relació de catorze treballadors per quilòmetre, enfront els cinc treballadors per quilòmetre que hi ha a Espanya.

No volem que es digui que estem interessats a mantenir el déficit de la RENFE —que, per cert, és el més baix d'Europa—; nosaltres estem interessats en la modernització de la xarxa, en la seva adequació als temps que corren, en la millora de la seva gestió, la correcció de la seva estructura, etcètera. Del que estem en contra —i decididament en contra— és de la descomunal operació depredadora del govern del PSOE, que tampoc en aquesta ocasió no és pas el motor del canvi. I mai estaria millor dit!

Aquestes són les raons que van justificar que, el mes de desembre, el comitè intercentres de la RENFE convoqués un dia d'importantes accions, entre elles dues hores d'atur. Els ferroviaris espanyols defensen el ferrocarril com a mitjà, els seus propis llocs de treball, el desenvolupament de les zones més deprimides d'Espanya i, a més a més, el manteniment dels llocs de treball a la Maquinista, Caf, Macosa, Ateinsa, etcètera.

Amb el desmantellament el govern beneficia les grans empreses de transport. Cal defensar el ferrocarril com a mitjà per desenvolupar les zones més deprimides del país.

La integració a Europa (I)

Amb aquesta primera part del dossier sobre la integració a Europa, TREBALL aborda el tema de la nostra incorporació al Mercat Comú començant per oferir-vos elements d'informació que considerem imprescindibles. Així, teniu un vocabulari d'institucions i fórmules tècniques i jurídiques que ha anat creant el procés comunitari a Europa. Per últim, hem reproduït extractes del document que sobre aquest tema va realitzar la comissió econòmica del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya. A la segona part, que apareixerà en un proper número, trobareu la resta de la cronologia i un ventall d'opinions sobre les repercussions a Catalunya, la perspectiva sindical a Europa, les perspectives comercials i d'impostos, etcètera.

L'adhesió d'Espanya

(extractes del document de la comissió econòmica del Comitè Central del PCE)

Europa i la nostra estratègia

Sense pretendre desenvolupar exhaustivament allò que, des del punt de vista polític-ideològic, significa per als comunistes l'objectiu d'una Europa unida i dels pobles, independent i sobirana en relació als blocs militars, que fomenti una política de pau i solidaritat entre els pobles del nostre planeta, hem de dir que la construcció del socialisme en llibertat, i la seva formulació, té la seva rel, entre d'altres raons, en el fet d'entendre Espanya com un país plenament europeu, atenent a les seves condicions econòmiques, socials, polítiques i culturals. El nostre manifest-programa afirma aquesta idea sense ambigüitats.

Avui, davant el termini més petit de què disposem per prendre la transcendent decisió de si ens adherim o no a la CEE, i davant els dubtes raonables que se solen generar en veure els problemes més de prop, hem de fer dues consideracions que enllacen amb la línia estratègica.

En primer lloc, la integració econòmica és condició **necessària** per a la constitució d'una Europa com la que hem definit. No es tracta pas d'una argumentació mecanicista. Simplement diem que una Europa d'aquestes característiques només pot existir sobre la base d'una integració econòmica profunda i harmònica.

En segon lloc, no podem passar per alt l'anàlisi de la crisi en què es troba immersa la CEE mateixa. Un factor correspon al procés històric mateix de construcció de la CEE, mediatitzat des del seu origen per la dependència econòmica i política d'Europa occidental envers els EUA: la vinculació d'aquesta institució als ideals atlantistes, amb independència dels arguments dels «pares d'Europa».

D'altra banda, la dependència suara assenyalada no és l'únic factor de crisi.

No obstant aquest panorama, és impensable —des del nostre punt de vista— la marxa cap al socialisme a Europa, la

conformació pacífica d'una «Europa sense fronteres», sense determinades dosis de tensió, de crisi. Tanmateix, la integració d'interessos comuns, i entre ells els econòmics, resten possibilitats a les situacions catastròfiques que provocaren les crisis anteriors. L'ideal d'una Europa independent i solidària, dels pobles, és una cosa que no desenvoluparà mai la dreta europea. Aquest és un objectiu que han d'assumir les forces progressistes del continent.

Econòmicament, també hem de fer algunes consideracions:

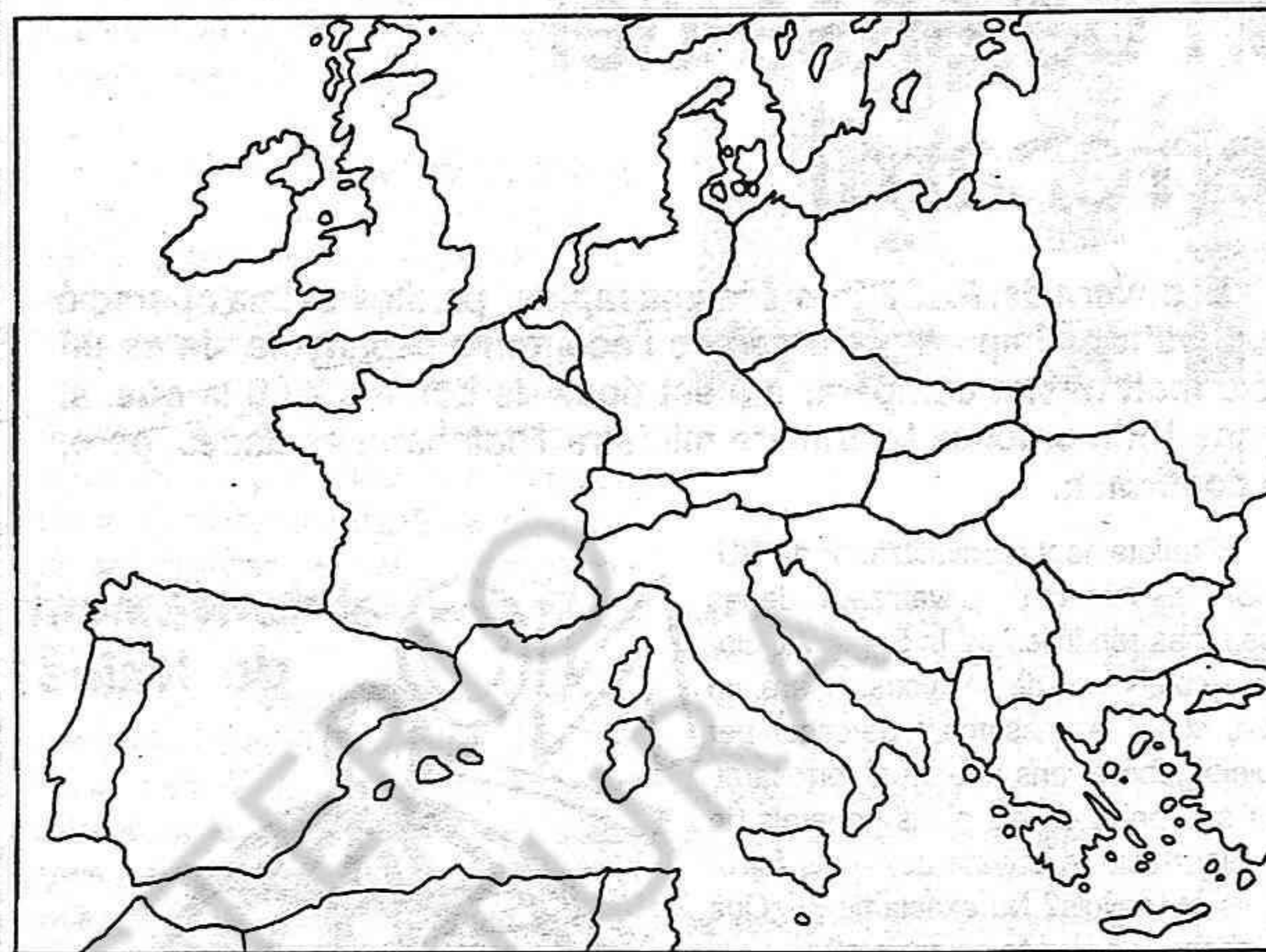
— El projecte d'una Europa unida econòmicament **tendeix** a trencar les traves que actualment impossibiliten un més gran i millor acondicionament de l'actual desenvolupament de les forces productives.

— En realitat, tot i que la crisi sigui mundial, castiga Europa amb duresa... Europa es troba amenaçada de decadència quan hi ha possibilitats de recuperació duradora. La base de suport d'aquest ressorgiment no podrà ser mai nacional.

— Per a un país com Espanya, que manté una tortuosa cursa de connexió amb el món econòmicament avançat, les dificultats per desenvolupar les noves tecnologies són més grans. Si no s'integrava econòmicament a nivells més amplis, i amb possibilitats reals d'innovació i aplicació tecnològica, no podria mobilitzar els recursos necessaris per consolidar una posició avançada en sectors punta.

— No és possible de trobar una sortida progressista a la crisi del desenvolupament capitalista i obrir la via a processos d'inspiració inspirats en el socialisme sense realitzar —si més no, parcialment— unes connexions europees.

Un cop fets aquests plantejaments generals, convendria descendir als temes més concrets i pròxims.

Europa en l'orientació de la nostra economia

Avui, Espanya manté amb Europa la relació econòmica més important en relació a les que té globalment amb la resta del món. L'aproximació descriptiva a aquesta relació la trobem representada al quadre 1

En aquest quadre queda prou clara la importància d'Europa per a la nostra economia.

Qualsevol canvi d'orientació en la direcció del nostre comerç pressuposa bastant més que un mer esforç comercial.

Aquesta relació s'efectua en l'àmbit de l'acord preferencial del 1970; aquest acord ha estat denunciat en algunes ocasions des de sectors comunitaris com a pregonament desequilibrador a favor d'Espanya. A la vista del quadre 2

1 Distribució geogràfica de les exportacions espanyoles (de gener a setembre, en percentatges)

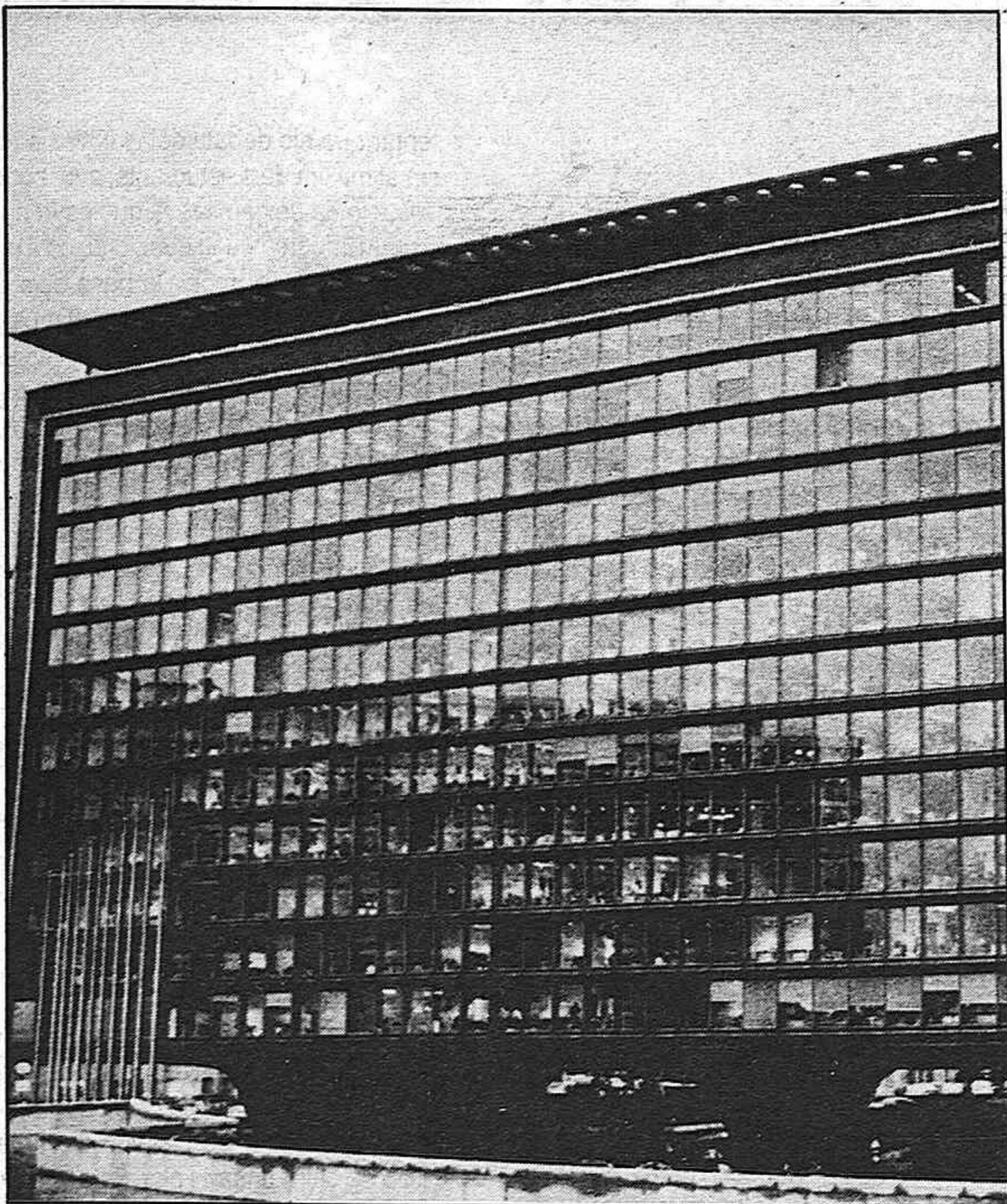
	1973	1979	1980	1981	1982	1983
CEE	48,4	48,1	50,2	42,3	45,8	48,3
CAEM	2,1	2,9	2,6	4,6	2,1	2,1
Resta d'Europa	10,1	8,6	8,9	8,0	7,6	7,5
Àfrica	8,8	10,7	11,2	12,9	13,3	13,1
EUA	14,0	7,0	5,1	6,5	6,4	7,3
Resta d'Amèrica	10,2	12,1	11,5	11,7	11,0	7,2
Àsia	5,6	9,6	9,8	12,3	11,9	12,7

Font: Direcció General de Duanes: estadística del comerç exterior espanyol (elaboració pròpia).

2 Comerç Espanya-CEE (en milers de milions de pessetes)

	Any	Importacions espanyoles	Exportacions espanyoles
CEE («els nou»)	1975	323,7	196,8
	1977	461,5	358,8
	1979	606,3	586,2
CEE («els deu»)	1980	755,5	739,6
	1981	861,9	812,3
	1982	1.073,8	1.036,6
	1983	1.307,3	1.323,6

Font: Direcció General de Duanes (elaboració pròpia — provisional).

Entenem que la situació es troba relativament equilibrada a favor nostre. Les pressions europees per a la renegociació de l'acord han pretès aconseguir una substancial rebaixa aranzelària per a les seves exportacions.

Descartem amb tota evidència les solucions **no europees** com a **orientació general** del nostre comerç i producció. No descartem la necessitat d'aprofundir i estendre aquesta via, però ara enraonem d'orientacions estratègiques.

Concretament, doncs: a les alternatives reals s'esdevenen en el camp d'elecció possible que Europa ens ofereix. Quina d'aquestes alternatives és la que més ens convé?

Parlem de les que són possibles. En principi en serien tres: adhesió a la CEE, renegociació de l'acord del 1970 o bé adhesió a l'AELC (o EFTA).

Perquè puguem pronunciar-nos correctament sobre elles caldrà analitzar mínimament les repercussions que ens comportarien.

Hem repetit en diverses ocasions la impossibilitat fàctica de quantificar amb exactitud els efectes que una elecció o una altra tindria sobre la nostra economia, atès que no ho pot fer ni tan sols l'administració mateixa.

L'adhesió a la CEE, la millor opció

A la vista dels treballs presentats per aquesta comissió, així com d'altres informacions pertinents, veiem que, àdhuc en l'estat actual de les negociacions, l'adhesió a la CEE procuraria efectes globalment favorables a la nostra economia (sobretot en agricultura i turisme), i quedarien aspectes d'importància rellevant en els quals cal intentar corregir en la negociació

el reconeixement de les nostres demandes (capítol social). Hi apreciem aspectes negatius, almenys en un mig terme aproximat de cinc a deu anys, en capítols tan importants com **indústria** i **pesca**, entre d'altres.

El tema «indústria» és, sens dubte, l'escull més important amb què ens trobem a l'hora de prendre una decisió que ens pugui ser favorable.

És, però, en arribar en aquest punt, que hem de deixar clara una qüestió: la necessitat d'ajustar la nostra indústria (i no només la indústria: cal pensar en l'estructura de propietat i de producció de segons quins sectors i regions agrícoles) és independent, en una gran mesura, d'optar o no per l'adhesió a la CEE.

Descartada la possibilitat d'adhesió, què passaria? Si enraonem de l'AELC (o EFTA) cal recordar que manté acords de desarmament aranzelari semblants als que imposa l'adhesió a la CEE i exclou el tema dels productes agraris. El desavantatge és clar.

¿Potser renegociar l'acord de l'any 1970? No hauríem d'esperar, des de cap concepte, mantenir l'actual situació que hem definit com a relativament favorable per a Espanya.

Hi ha més problemes, és clar. Però des del punt de vista global, que és el que aquí ens importa, no són definitivament decisius per inclinar l'opció, bé cap a l'adhesió, bé cap a la renegociació.

Així doncs, el problema que se'ns planteja, **aquí i ara** és veure en quines condicions ens adherim a la CEE. En definitiva, no admetre l'entrada a qualsevol preu sinó mirar de renegociar-lo, aconseguir un acord satisfactori per a totes dues parts.

Vocabulari bàsic

BEI

Banca Europea d'Inversions.

Prevista en el Tractat de Roma, fou constituïda el 1958. Objectiu: desenvolupament regional i projectes d'interès comú per a més d'un Estat membre (o amb Estats de fora de la CEE, en el marc dels acords de cooperació). Entre el 1958 i el 1980, els projectes finançats pel BEI sumen 17.263 milions d'ecus.

CAEM (o COMECON)

Consell d'Assistència Econòmica Mútua.

Organisme internacional format a Moscou el gener del 1949 per sis Estats europeus: Bulgària, Hongria, Polònia, Romania, Txecoslovàquia i l'URSS. Ha estat, històricament, el primer assaig de coordinació estable d'experiències entre Estats europeus. Aviat s'hi adheriren Albània (per poc temps, però) i l'RD. Més tard, un país asiàtic (Mongòlia exterior) i un país del Carib (Cuba) entraren al Consell. Iugoslàvia en forma part com a membre associat. La finalitat del CAEM és l'increment dels intercanvis comercials entre els països membres. El 1957 fou establert un sistema de cooperació multilateral i s'inicià la posta en marxa de projectes en comú i d'àrees d'especialització productiva. El 1963 es creà el Banc Internacional de Cooperació Econòmica i una unitat monetària comuna de compte: el ruble transferible. En la pràctica, però, els acords bilaterals contiuen essent els que predominen. Romania ha discrepat progressivament dels acords del CAEM.

CCR

Centre Comú de Recerca.

La institució més important de la CEE dedicada a la recerca i al desenvolupament tecnològic (R+D). El 1980 tenia un programa de 511 milions d'ecus. (Una altra institució amb un sector de recerca important és l'Institut Universitari que, amb seu a Florència, ha d'esdevenir una universitat d'àmbit europeu.)

CEE

Comunitat Econòmica Europea.

Creada el 1957, el seu objectiu és avançar en el procés d'integració econòmica europea, a partir de l'establiment d'una Àrea de Lliure Comerç i d'una Unió Duana. «Els sis» del 1957 han esdevingut «els deu», i el procés d'ampliació resta obert (per bé que ple de dificultats). El consell de ministres de la CEE és format per un membre de cadascun dels governs dels Estats membres. La comissió de la CEE —formada per tretze membres— és l'òrgan executiu de la Comunitat (del 1967 ençà, també de la CECA i de l'Euratom). El consell de ministres no té poder sobre la comissió, que només pot ser rebutjada pel Parlament.

CES

Confederació Europea de Sindicats.

Té com a objectiu articular, en el pla europeu, les lluites dels treballadors i representar-los unitàriament a les institucions europees (CEE, EFTA). Hi participen una trentena de confederacions sindicals de disset estats. Hi és present la CGIL, però no pas CCOO, que n'ha demanat repetidament l'entrada.

Consell d'Europa

Nascut el 1949, amb seu a Estrasburg, aquest organisme internacional, de què formen part vint Estats europeus, té com a finalitat fer avançar la democràcia en una Europa que tendeixi a la unitat. Té una composició política notablement més àmplia i articulada que la CEE: hi són els països escandinaus, els països neutrals (com Suïssa, o Suècia) i els països del sud d'Europa (de Portugal a Xipre) i manté contactes amb Iugoslàvia. Així, a l'assemblea consultiva del Consell d'Europa, les posicions conservadores resten, normalment, aïllades. Una altra característica interessant del Consell és la multiplicitat d'instàncies en què s'estructura. Així, per exemple, del 1961 ençà, la conferència europea de poders locals aplega representants dels governs municipals i regionals. Al mateix temps, unes cent setanta organitzacions internacionals no governamentals (sindicals, juvenils, femenines, culturals, professionals) mantenen una relació permanent amb el Consell. Espanya és membre del Consell d'Europa des del 1977.

ECU (o ecu)

European Currency Unit, o Unitat de Compte Europea (UCE).

És la unitat monetària base de l'SME. Es compon d'una «cistella» on es troben ponderades les monedes dels Estats de la CEE. Els ecus són utilitzats per fixar establement els tipus de canvi, per fixar els preus unitaris dels productes agraris, per exemple, o per calcular els pressuposts de la CEE, etcètera.

EFTA

European Free Trade Association, o Associació Europea de Lliure Comerç (AELC).

Creada el 1959, com a rèplica a la CEE, els seus objectius són només la creació d'una única àrea comercial i industrial, i els seus instruments són limitats: no existeixen institucions comunitàries per sobre dels Estats. La dispersió territorial dels nou Estats que s'incorporaren a l'EFTA entre el 1959 i el 1970 —perifèrics al grup compacte dels Estats de la CEE— s'ha vist accentuada amb l'entrada de tres Estats de l'EFTA a la CEE.

FEDER

Fons Europeu de Desenvolupament Regional.

En la pràctica és un suport financer a les polítiques regionals dels Estats membres i, doncs, no té política regional pròpia. Si el pressupost del Feoga era, el 1979, de 9.638 milions d'ecus, el del Feder, el 1978, era de 580 milions d'ecus, és a dir: una vintena part del del Feoga.

FEOGA

Fons Europeu per a l'Orientació i la Garantia de l'Agricultura.

Creat per la CEE per tal de finançar la seva política agrària comuna. De fet, l'agricultura absorbeix dues terceres parts del pressupost total de la CEE, fins al punt que, a la pràctica, l'únic sector on hi ha hagut avenços substancials envers un mercat comú és el sector agrícola. Ara: el 90 per cent de les despeses del Fons són de «garantia», és a dir, de finançament de preus mínims per a un cert nombre de productes privilegiats. Així, certes agricultures com la neerlandesa o la danesa són especialment beneficiades pel Feoga, i d'altres, com la italiana, paguen al Feoga més del que en reben. L'escassa atenció del Fons a l'«orientació» és a l'origen de l'embull de l'agricultura comunitària.

integració econòmica

Hom pot distingir-ne quatre estadis successius: 1. Àrea de lliure comerç: s'eliminen les barreres internes, però cada Estat té la seva pròpia política comercial enfront de tercers; 2. Unió duanera: unificació d'aranzels enfront els països no membres; 3. Mercat comú: eliminació del mercat de capital i del mercat de treball; i 4. Unió econòmica: articulació de les polítiques econòmiques dels Estats membres, inclosa la política monetària (i doncs, la unió monetària). La CEE es troba entre el nivell 2 i el nivell 3. L'EFTA no es proposa passar del nivell 1.

Parlament europeu

Fins al 1979, cent noranta-vuit membres, elegits indirectament, representant només, en principi, els partits al govern. Funcions consultives, aprovació de només el 20 per cent del total del pressupost comunitari. Els comunistes europeus, pel fet de no ser presents a cap govern, no hi són presents fins al 1969. El 1973 es forma el primer grup comunista europeu amb representants dels partits comunistes d'Itàlia, França, els Països Baixos i Dinamarca. D'aleshores ençà treballen a les comissions de política agrícola, política regional, política social i relacions entre la CEE i el Tercer Món i, en el pla polític general, per la democratització de les institucions comunitàries (començant pel Parlament mateix) i per l'avenç cap a la unió econòmica. Fins al 1979 no hi ha les primeres eleccions directes per sufragi universal al Parlament europeu. La nova Cambra es compon de quatre-cents deu membres. Les seves funcions són fonamentalment consultives, per bé que té un cert paper en l'aprovació del pressupost de la Comunitat.

RCE

Regions Comunitàries Europees.

A l'Europa «dels nou» n'hi havia seixanta-una, amb una extensió mitjana de 25.000 km² i una població mitjana de 4.250.000 habitants (Catalunya: 31.980 km² i 5.800.000 habitants; el País Valencià: 23.305 km² i 3.470.000 habitants).

SME

Sistema Monetari Europeu.

L'assaig més recent —i més ambiciós— dels Estats de la CEE per crear una àrea d'estabilitat monetària que permeti una progressiva unificació de les monedes. El punt de partida és la fixació de paritats de canvi entre les monedes dels diferents Estats adherents entre rígides bandes de màxima oscil·lació. La fluctuació mútua entre dues monedes comunitàries no pot sobrepassar el 2'25 per cent (excepte la lira italiana, que té el ± 6% de marge, i la lliura esterlina, que resta a banda, tot i que és utilitzada per calcular el valor de l'ecu).

Polèmica

Una política pels universitaris

Durant el curs 83-84 s'inicià a les universitats catalanes, així com a les d'arreu de l'Estat espanyol, un procés constituent, derivat de la Llei de Reforma Universitària (LRU). És en aquest marc on hem de situar la participació dels estudiants, així com les expectatives de futur.

Ara no es tracta de fer una anàlisi detallada del que significa aquesta llei, ni del que aquesta té de negatiu, ja que s'han omplert molts papers sobre això («Nuestra Bandera», n.º 121, «Nous Horitzons», n.º 89, informes de la federació universitària de la JCC); es tracta fonamentalment de veure quines expectatives s'han obert arran d'aquest procés constituent. En aquest sentit cal dir que la llei dona una gran importància als estatuts elaborats per cada universitat, ja que aquests han d'establir la composició, funcions, mètodes d'eleccions i renovació dels òrgans de

dels claustres constituents per tal d'aconseguir uns estatuts el màxim de progressistes possible, i que apleguin el màxim d'acord.

govern i administració, plans d'estudi no homologables, mètodes de control de tot el personal, etcètera, així com la concreció en l'àmbit de la universitat mateixa, la regulació general d'altres temes força importants, etcètera. De la importància dels estatuts de cada universitat se'n deriva la necessitat imperiosa, per part de l'esquerra i sectors progressistes de la universitat, de tenir una presència activa al si

Tal com diuen Ricard Martínez i Joan J. Fernández de Retana en l'article **Els estudiants davant la reconversió universitària**, publicat a «Nous Horitzons», n.º 89; a nivell estudiantí no es pot parlar d'una participació en massa; i també és cert que el nivell de debat i participació fou més elevat a les facultats on es presentaven candidatures, o col·lectius estables, que no a les altres.

Si bé és cert que van ser els claustres mateixos que van llançar la iniciativa d'organització d'assemblees de claustres, cercaren fórmules de lligam del seu treball al si dels claustres constituents amb la resta de representants estudiantils (delegats de curs, representants a les juntes de facultats i departaments) per tal de donar una més gran efectivitat al seu treball com a claustres, així com in-

tentar que els debats del claustre arribessin al màxim dels estudiants; avui aquesta situació ha de canviar, ja que es fa necessari un important salt qualitatiu, és a dir, es fa necessari eixamplar la base dels estudiants organitzats i donar estabilitat a la incipient organització estudiantil, mitjançant el desenvolupament i consolidació del fet associatiu amb caràcter estable entre els estudiants universitaris, ja que tan sols amb una organització estable dels estudiants que en dinamitzi la participació, que presenti programa i candidatura a totes les facultats per a les properes eleccions claustrals, una vegada finalitzat el treball del constituent, així com a la resta d'òrgans de govern de la universitat, podem aconseguir una més gran coordinació del treball dels representants, així com un element fonamental: continuïtat, sense intentar suplantar mai el paper que han de tenir els consells d'estudiants (òrgans reglamentats als estatuts de la UAB i altres universitats), ans al contrari, ja que es tracta de potenciar-los.

En aquest sentit, la Joventut Comunista de Catalunya ha fet una opció: enfortir i desenvolupar l'AJEC (Associació de Joves Estudiants de Catalunya), organització de caire unitari i pluralista que agrupa estudiants d'ensenyament mitjà i universitaris, i que té els següents objectius bàsics:

- Promoure la participació dels estudiants en tot allò que conforma la marxa del centre, tant a nivell de gestió com cultural i acadèmic.
- Oferir uns serveis als joves estudiants, tant materials i culturals com d'assessorament.
- Ésser un interlocutor vàlid davant l'administració en tot allò que els relaciona amb l'ensenyament.
- Defensar els drets dels estudiants davant l'administració i els altres estaments relacionats amb l'ensenyament.
- Promoure l'associacionisme dels estudiants als centres d'estudi.
- Participar en els organismes oficials en matèria d'ensenyament.
- Sensibilitzar l'opinió pública sobre els problemes dels estudiants.

Ben cert que són uns objectius ben bàsics, però alhora són els objectius que, durant molt de temps, tots aquells que treballàvem als centres d'ensenyament, tant mitjà com universitari, teníem «in mente» i que avui són els de l'AJEC, associació que vol ésser de masses i vol tenir una projecció de futur, així com estar en contacte i relacionada amb la resta del moviment juvenil de Catalunya.

Avui la participació i mobilització dels estudiants universitaris és més elevada: tres mil estudiants es manifesten a Barcelona contra l'augment de les taxes, per una política de beques més justa, contra els *numerus clausus*, producte de molts factors (noves generacions d'estudiants amb una experiència participativa a l'ensenyament mitjà, rebuig de la política universitària del PSOE, etcètera); els comunistes no podem quedar al marge d'aquesta situació, i l'AJEC pot ser i és un important element a enfortir.

Si els estudiants comunistes no volem quedar-nos al marge una altra vegada (o darrera) del que passa a les aules, hem de jugar fort la carta de l'associacionisme.

Xavier Navarro (JCC)
Claustral de la UAB

Jornades de la UJCE a Madrid

Una resposta juvenil a l'heroïna

Els dies 14, 15 i 16 de desembre es van celebrar a Madrid unes jornades sobre l'heroïna, organitzades per la UJCE, amb la col·laboració d'altres organitzacions i entitats, entre les quals destacaven les italianes i belgues.

El motiu principal d'aquestes jornades era iniciar un debat per tal de donar una resposta juvenil a l'heroïna: L'aportació dels diferents ponents, així com la qualitat de la discussió a què es va arribar, va ser d'un nivell força interessant, fent que els diversos temes de treball —tràfic i acció policial, marc jurídic, xarxa assistencial, prevenció— fossin esbrinats com a element per a la reflexió i l'inici d'un treball de recerca de solucions a partir d'una acció social àmplia i plural, que comprometi

institucions, organitzacions i ciutadans en el combat contra l'heroïna.

Una de les aportacions més destacades va ser la del company del PCI, Nino Caleca —portaveu del PCI al Consell de Palermo—, que va fer una explicació de la realitat del problema a Itàlia, i de com aquest fet podia arribar a ser una eina per a la desestabilització de la democràcia. És ben sabut que els comunistes italians porten molt temps treballant aquest tema, i tal com diu Caleca: «Això és una qüestió política, una batalla per la defensa i el desenvolupament de la democràcia.»

El fet de la cooperació internacional pel combat contra l'heroïna va ser, així mateix, un dels punts tractats a les jornades de Madrid, entenent que cal arribar a

un grau de col·laboració que vagi més enllà de les fronteres i que les institucions internacionals prenguin posició i actuïn.

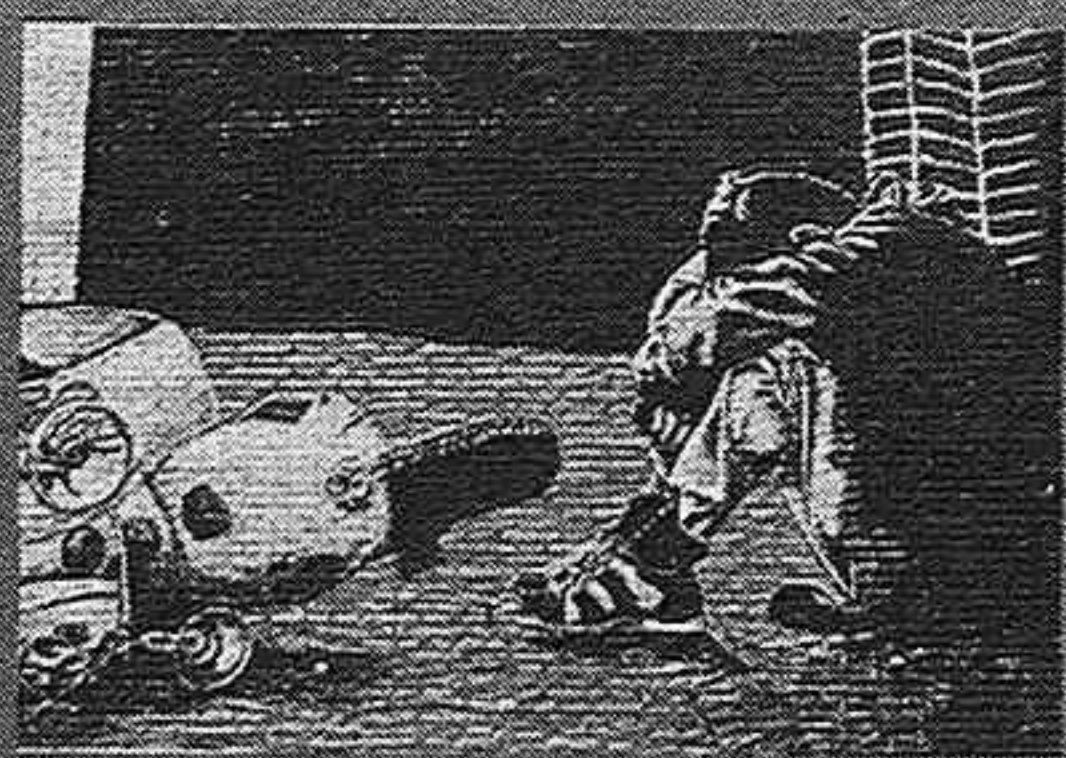
Si hem d'extreure una conclusió general de les jornades, diríem que hem de continuar lluitant pel canvi de les condicions de vida dels joves.

Ara, el que cal és iniciar un debat obert que arribi a tots els col·lectius socials, dels sindicats a les associacions de veïns, dels partits als grups cívics... L'amic Santi de Torres ho va fer palès en el debat de cloenda: «Hem d'aconseguir que els diferents grups socials s'impliquin en el tema, no es pot caure solament en el protagonisme dels moviments d'avantguarda, no és un tema per a intel·lectualitzar-lo.»

En resum, unes jornades que han estat un primer pas important per començar a fer-ho.

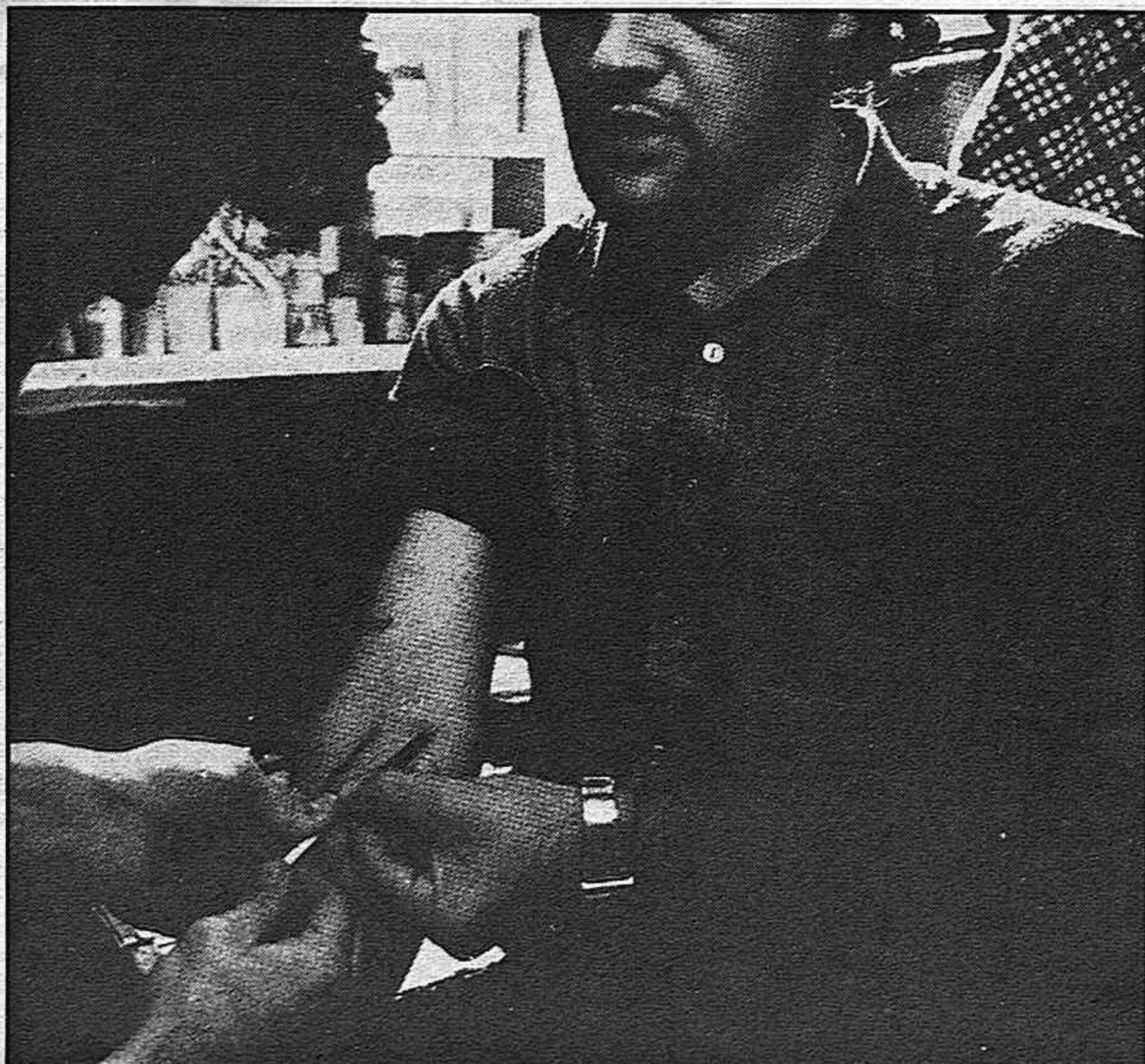
Eduard Pallejà,
Responsable de Política Sectorial
de la JCC
Regidor de Joventut de Rubí

**UNA RESPUESTA
JUVENIL
A LA HEROÏNA**

PROMUEVE: U.J.C.E.
PARTICIPAN: Juventud y Sociedad, JOCE, s.j.EE., JCB, F.JCI, ARCI, ACLI y Jóvenes en Libertad.
COLABORAN: D.G.J. (Ministerio de Cultura), D.G.J. (Comunidad de Madrid), C.J. (Ayuntamiento de Madrid).

JORNADAS SOBRE LA HEROÏNA
Madrid, 14, 15 y 16 de diciembre.

Cultura i societat

Ecologia i moviment ecologista, economia i medi ambient (I)

Amb aquest article de Rafael Villar, TREBALL enceta una presència, amb voluntat de continuïtat, del tema del medi ambient i la qualitat de la vida.

És indiscutible la gravetat i importància que revesteix l'actual problemàtica del medi ambient a nivell internacional, estatal i nacional. Des de fa anys, els «accidents» no són res més que la manifestació aguda d'una llarga malaltia (crònica-degenerativa) que assola el nostre planeta.

Les ciutats han esdevingut nuclis contaminats i centres o focus de contaminació. Les aigües continentals i marines agnitzen, els sòls s'erosionen, l'atmosfera es contamina i els recursos naturals renovables i no renovables són saquejats. A tots aquests problemes hom intenta donar-los solucions tècnico-econòmiques, solucions parcials o successives que beneficien determinades forces econòmico-polítiques i classes socials; solucions parcials que no fan res més que agreujar la relació societat-natura o ajornar l'esclat final durant un temps més o menys curt.

En aquest marc generalitzat de «crisi del medi ambient», pocs són —al nostre país— els estudis que, d'una forma interdisciplinària i interprofessional, s'acosten a l'estudi del medi ambient.

Dues de les ciències que tenen com a fi el medi ambient són l'ecologia i l'economia, i nosaltres creiem que és important i necessari avançar cap a l'establiment de ponts entre elles per poder apropar-nos millor a la problemàtica del medi ambient. Si més no, per justificar aquesta necessitat —cosa que, d'altra banda, no creiem necessari— n'hi hauria prou amb recordar que tant l'ecologia com l'economia comparteixen la mateixa rel «eco» (del grec «oikos»: casa, gestió domèstica), tot i que «logos» (tractat) i «nemein» (administrar) les diferenciïn, car una cosa és enraonar i una altra de ben diferent administrar, com ho recorda Bates. Seguint Bates, també volem recordar que la distinció entre les dues ciències és més aparent que real, i això perquè totes dues estudien «la casa», i la nostra casa, en aquest cas, és la biosfera.

Per anar a establir aquests ponts, també creiem necessària una anàlisi o valoració de diferents factors o elements: ecologia i moviment ecologista, economia i medi ambient.

Ecologia i moviment ecologista

L'ecologia va tenir uns orígens modestos: va néixer com una subdisciplina de la zoologia, i l'objectiu n'era la investigació del conjunt de relacions entre una espècie animal i el seu entorn orgànic i inorgànic. A partir d'aquí es va anar complicant, «aconseguint-ne la controvertida faïç actual només quan ha convertit una determinada espècie animal —l'home— en objecte de les seves investigacions», cosa que l'ha fet abocar a «una crisi de mètode i competència».

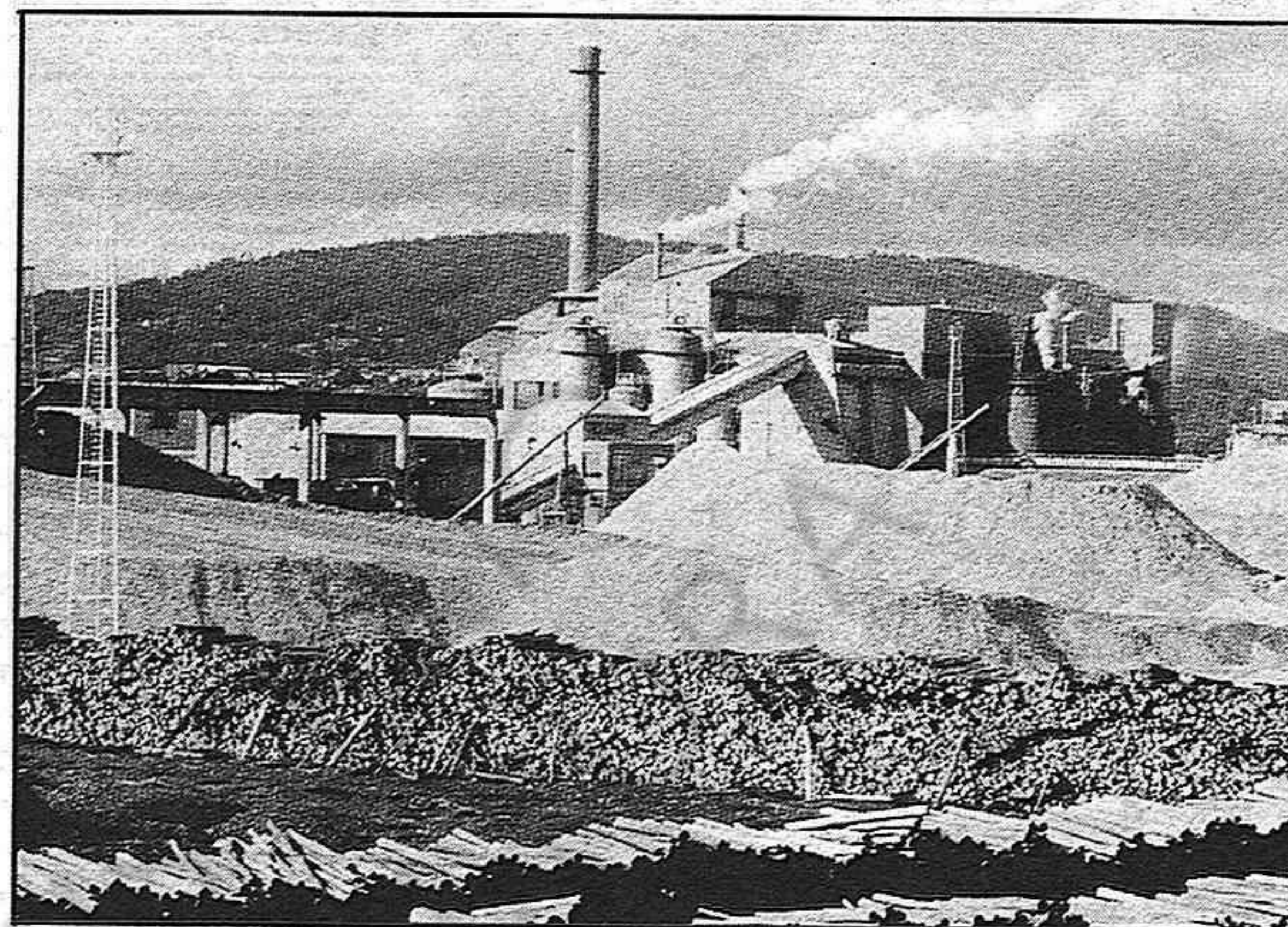
Paral·lelament a aquest fet hi ha hagut una divulgació (a voltes, dissortada-

ment, una vulgarització) de l'ecologia, o, millor dit, d'algun dels principis aportats per aquesta ciència i, recolzant més o menys en aquests, millor o pitjor comprensos, sorgeix una extensió d'allò que Edgar Morin anomena «la consciència ecològica». Consciència o conscienciació que es pot concretar en tres punts: **1. Allò que anomenem medi, entorn o natura constitueix un ecosistema; 2. Tot ésser viu és un sistema obert, alhora que autònom i dependent de l'ecosistema, i 3. L'actual creixement industrial —nosaltres en diríem model de desenvolupament econòmic i producció industrial— té un caràcter fatal si prossegueix el seu curs exponencial.**

Les raons objectives d'aquesta divulgació i conscienciació són la realitat en què es troben: realitat de degradació i destrucció, degradació del medi ambient específic de treball —fàbriques— i destrucció i empitjorament del medi ambient genèric en el qual vivim tots nosaltres; en pocs mots, destrucció i degradació de les condicions de vida i treball.

El vehicle o vector divulgador i conscienciador d'aquesta doble problemàtica ha estat —i encara l'és— el moviment ecologista; en particular sobre la segona part de la problemàtica, ja que de vegades, dissortadament, hom oblidava l'ambient específic de treball i les seves condicions. El moviment ecologista, pel diferent origen dels seus membres i per la seva diferent ideologia, no és un tot homogeni, i a això cal afegir els diferents objectius que es fixen cadascun dels grups que l'integren. Per a la majoria de grups, l'ecologia és l'instrument de treball que es fa servir com element de conscienciació (si més no el nom!), dinamització i lluita. No cal dir que no és igual per a tots els grups, que no es pot generalitzar i que cal no fer-ho. El moviment ecologista, d'altra banda, no és la suma algebraica de tots els grups que el componen, grups que —simplificant— es poden classificar en: grups de defensa, nascuts o formats en el marc d'una reivindicació o una lluita concreta, els quals poden elaborar o no documents sobre els motius de la seva acció; grups per als quals «la complexitat d'allò real es concreta a poc a poc en la simplicitat dels gestos»; grups per als quals és important evitar la política dels fets consumats (per exemple, basta pensar en els aiguamolls); grups d'estudi que elaboren escrits o documents teòrics, «de motu proprio» o mitjançant petició i, finalment, grups de defensa i estudi.

El moviment ecologista és molt jove al nostre país, es troba en ebullició i a les beceroles del llarg debat ideològic, i en aquestes condicions ja hi ha qui endevina problemes de jurisdicció entre ideòlogues i marxistes. Ens sap greu, però ni el marxisme ni les tesis del moviment ecolò-

gista entren en contradicció. Per nosaltres, com a ecologistes i marxistes, el motor de la història continua essent la lluita de classes, tot i que a voltes aquest motor funcioni a poques revolucions o al ralenti; el moviment ecologista és una paret del moviment popular que emfasitza la contradicció societat-natura i, per consegüent, situa aquesta èmfasi en les condicions de vida i treball.

En aquest marc del moviment ecologista i l'ecologia també és evident l'intent de crear una «ideologia ecològica», ideologia que no és cap altra cosa que un invent de la patronal o del poder, que busca superposar-se integrativament o/i substitutivament a d'altres ideologies el temps de les quals —com diuen D. Paccino i E. Tibaldi— ja ha passat. D'això, en tenim nombrosos exemples: escollim-ne el del president Nixon quan, durant el seu primer mandat presidencial, tot adreçant-se als estudiants, els va recordar que ell també tenia ganes d'acabar la guerra del Vietnam d'una vegada per sempre, per poder pensar concretament en un tema que preocupava tothom, el problema del medi ambient. En què pensaria Nixon? En aquest context hi ha intents de fer de l'ecologia «la ciència del control global sobre el territori per part del poder, i desviar sobre els problemes ecològics el discurs crític que s'hauria de fer sobre la societat». Hi ha intents de fer que tots semblen iguals, tots consumidors, tots contaminadors, per tant, tots degradadors, en un mot: tots destructors, i resulta evident que això no és pas així. Recordem un de tants «contes» que se'ns repeteixen amb plaer, el de «l'astronau de la terra»; ningú no nega el vol de la terra a l'espai, el seu sistema tancat, la degradació del seu ambient i l'analogia de presentar-nos com uns astronautes en vol, però s'obliden «les relacions socials», s'oblida l'existència de passatgers de primera, segona i tercera classe. Aspiram a mantenir neta l'astronau, però també a canviar els mobles de lloc i a l'abolició de «les classes».

Una altra de les mixtificacions a què hom recorre sovint és la idea a la qual, dis-

sortadament, no sempre són aliens segons quins grups ecologistes —i àdhuc a voltes se n'atorga la paternitat el mateix moviment ecologista en general—: la del retorn a la natura, o el retorn a les quatre potes com a caricatura, tot presentant el moviment ecologista com retrògrad o utòpic.

Aclarim que, per a nosaltres, la «natura» és un concepte vague, desdibuixat, que no designa pas una entitat constant i que posseeix diferents significats per als diferents homes i societats.

L'home —com ho recorda Marx—, tot interactuant amb d'altres homes i amb la natura mitjançant el seu treball, crea el seu propi medi ambient. El medi ambient de l'home és creació «seva», tant filogenèticament com ontogenèticament. L'home no ha viscut mai a la natura, ha creat el seu propi medi ambient en la seva doble vessant: físico-material i socio-cultural, i totes dues són indissociables.

L'home ja va viure en coves i va vestir pells, i les va abandonar per crear les ciutats. No creiem ni en el Jardí de l'Edén ni en la Terra Promesa, ni en les diverses Acàdies que ens ofereixen. Tampoc no creiem —i per això la denunciem— en la idea reduccionista de la patronal i del poder que redueix la «natura» a clubs campestres, cabanes a la platja, urbanitzacions amb tristos pins, graellades al camp, el munt de fems al jardí, els esprais amb essència de pi, els sabons d'herbes, etcètera, etcètera.

El nostre «retorn a la natura» és l'inici d'una nova relació d'equilibri entre societat i natura, a la llum dels coneixements científics, amb la fi d'eliminar aquest desordre organitzat basat en un sistema econòmic injust, sistema de producció irracional, saqueig dels recursos naturals renovables i no renovables, amb una redimensió de la immensa diversitat de demandes socials i individuals. Per això no cal tornar a les quatre potes (potes a què tornariem si continuava l'actual model de desenvolupament econòmic) ni renunciar al raspall de dents ni als antibiòtics.

Rafael Villar Vea-Murguía

Centelles, el repòrter

Després de tot el que han dit i vénen dient els diaris, la ràdio i la televisió, als elogis, de les quals, com és inqüestionable, ens sumem nosaltres, remarcant la figura professional d'Agustí Centelles, a qui el ministeri de Cultura a atorgat el Premi Nacional d'Arts Plàstiques en la seva faceta de fotografia, volem nosaltres remarcar, encara que d'una manera a corre-cuita, el Centelles que coneixem a fons; la seva figura humana, l'home bo sense reserves i que pel seu únic esforç és on és i se li dona ara un premi a tota una vida de professionalitat. Recollim unes anècdotes de la seva vella vida periodística. Centelles ha estat sempre un repòrter gràfic, mai no un «retratista» de premsa. Al costat de tots els fotògrafs dels diaris barcelonins va començar molt jove, entre en Badosa, amb qui va treballar inicialment, i després junt amb els Brangulí, Pérez de Rozas, Merletti, Segarra, Puig Ferran, Torrens, tots els de la premsa de Barcelona, i amb en Gonsanhi, un andalús de la premsa de Madrid, que, per cert, en «revelar» les fotos es trobava amb la sorpresa que li sortien de mig cos (de cintura en avall) i era perquè, per treballar poc, tenia un ajudant que feia un metre i mig d'alt i que «focava» la gent des de la seva alçària, ell li deia en «Mengale», i amb aquest nom el coneixien tots els fotògrafs. Centelles molt aviat va deixar la «ratera» i començà a tre-

ballar amb Leica, cercant la informació, prescindint molt sovint d'anar a fer «retrats» de cerimònies i actes oficials. Sempre cercà el reportatge, la foto viva.

A les fotos que s'han pogut veure en les dotzenes d'exposicions que porta fetes arreu d'Espanya, s'admira l'actualitat que tenien: eleccions del 36, el 6 d'octubre, les millors fotos que es van fer del 18 de juliol (les úniques en les hores de lluita al carrer) i després, en fi, de corresponsal de guerra, amb veritables fotos de primera línia al front d'Aragó. La tràgica retirada, amb fotos fetes pas a pas, amb l'evacuació dels pobles. En fi, no volem continuar fent-ne elogis, que mai no serien prou, per la qual el premi és més que merescut i d'agrair que li arribi de Madrid, però, com li diu l'Associació de Fotògrafs Professionals de Premsa en la seva lletra de felicitació: «Esperem que les institucions catalanes es decidiran, per a fi, a oferir-te l'homenatge que tots desitgem». Jo puc dir molt de la seva professionalitat, per haver treballat molts anys junts per la premsa. Van a continuació unes anècdotes de l'autèntic repòrter gràfic, que aprengué l'ofici «patejant» pel carrer, sense necessitat de que li donessin el títol universitari, per poder arribar a fer tota l'obra que ha fet al llarg dels anys.

Josep Aymamí Serra

Centelles, notes viscudes

En aquells temps els fotògrafs no tenien diaris fixos. Calia fer la foto, córrer a casa, revelar, tirar, esmaltar, etcètera, i corrent a oferir-la als diaris. Els fotògrafs es passaven còpies els uns als altres. Des dels seus començaments, ben jove, els de la premsa gràfica, el consideraren un competidor perillós i no l'ajudaven gens. Al contrari, si Centelles coincidía en algun acte amb ells, el que tirava el «magnesio» procurava evitar que l'Agustí pogués tirar aprofitant que ells feien el clàssic grupet.

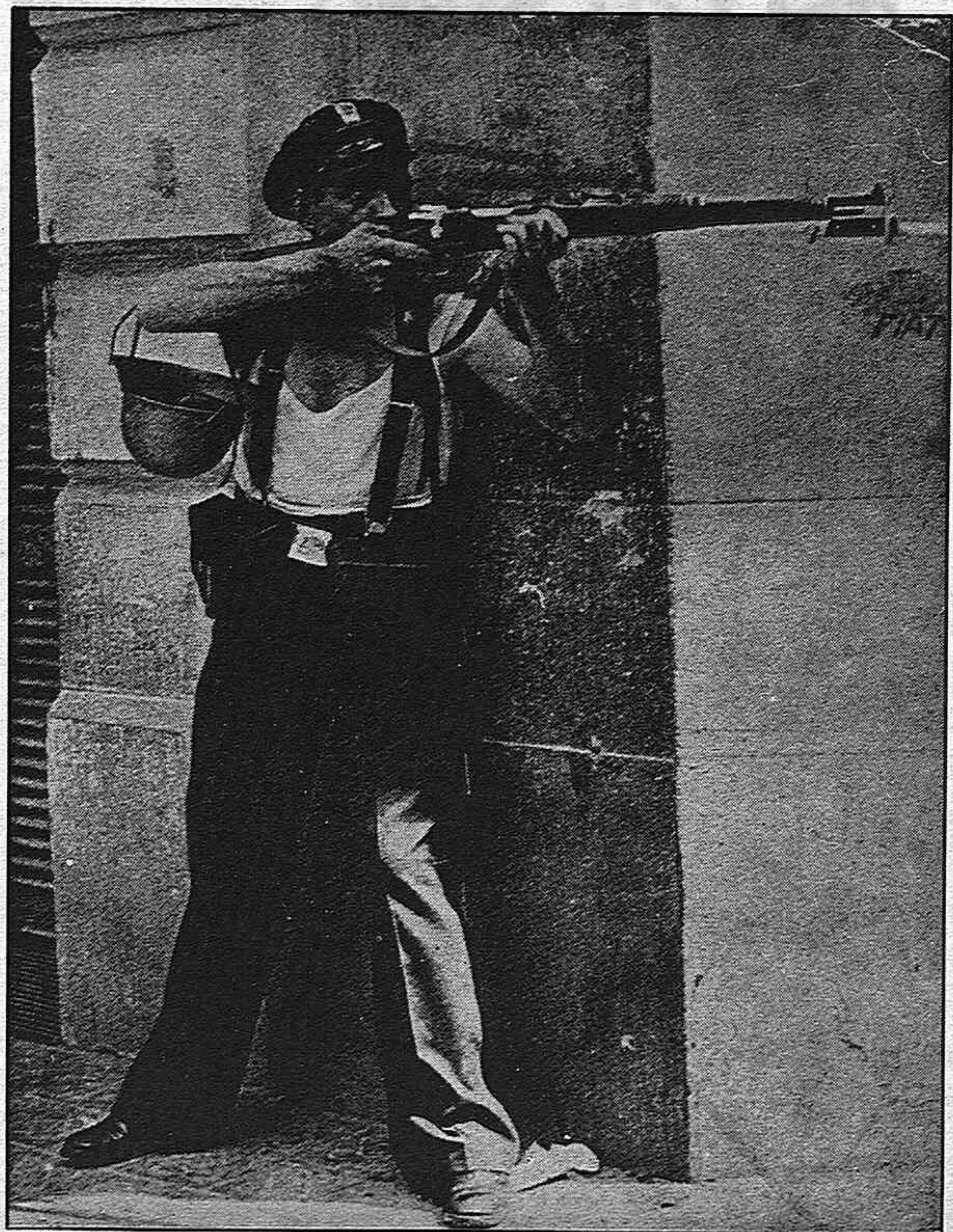
* * *

¡Mira Agustí, una «falla», que tot cremant roda per la Plaça de Catalunya — väreig dir-li. Era un tramvia que baixava encès, Passeig de Gràcia avall per la seva esquerra i baixant pel costat de la Telefónica i Portal de l'Àngel anà a estavellar-se contra la façana del que en deien Can Jorba. Això passava abans del 1936, quant las JJLL (Joventuts Llibertàries) es distreien cremant tramvies. Aquell dia va fer les millors fotos inèdites del reportatge de la «crema». Amb l'Agustí ens trobàvem molts dies al matí a primera hora, al «Bracafè» de Catalunya; allí engegàvem la feina. Amb nosaltres hi havia en Gonsanhi, fotògraf de «Estampa», «Ahora» i «La linterna», un andalús simpatiquíssim, però, com de costum, ni es va moure i digué: «Agustinillo, ya me guardarás alguna copia...» A ell només li agradava fer «toros», entre altres raons, perquè calia treballar tan sols un dia a la setmana.

Pocs dies abans del 6 d'octubre, es trobava a Barcelona Manuel Azaña i varen convenir d'entrevistar-se amb el president Companys. Calia reunir-se amb certa discreció. Pocs, molts pocs periodistes se n'assabentaren. L'entrevista es faria a Sant Hilari Sacalm. Al lloc de la reunió, com és lògic, no va poder entrar-hi ningú de premsa. Centelles pogué publicar la prova de la trobada Azaña-Companys. Amagat, mit ajagut, dins el cotxe d'en Rubí, cap de ceremonial de la Generalitat, va fer unes fotos, dels dos polítics junts, dins el seu cotxe. L'esperit del veritable repòrter gràfic triomfava una vegada més. D'aquella entrevista poca cosa més que la «Foto Centelles» va poder publicar-se pel moment, amb peu de foto amb una petita explicació.

* * *

Aquells anys també anava de bòlit la policia pels atracaments. La veritat que en feien menys que ara, però bons i generalment els dissabtes al matí. Normalment era la FAI per fer diners per a l'organització i per pagar els seus advocats. En una agafada d'atracsadors, els varen portar a jutjar a l'audiència, i presidí la sala un magistrat que se'l coneixia per «Don Jovino», a qui la premsa li teníem veritable pànic. En aquell judici dels atracsadors, més que mai l'ordre de «Don Jovino» va ésser «nada de fotografías». A la porta de la sala, la guàrdia civil va quedar-se amb les màquines (els clàssics caixons, les lei-

ques, etcètera). Durant el judici li vaig passar a Centelles una **Baldina** de butxaca que jo portava. Va preparar-se i, en un determinat moment, va i tira; precisament quan es va fer un d'aquells silencis absoluts i, és clar, va sentir-se: **clac, clac**. Ja tenim a «Don Jovino» enfutimat cridant: «¿quié ha hecho fotos?» No es va aclarir, però aquella tarda el diari «Última Hora», un dels millors diaris que s'han fet a Barcelona, publicava un ampli reportatge gràfic de l'audiència.

* * *

No era costum que els diaris del vespre publicuessin fotos del mateix dia i molt menys d'aquella tarda. Doncs bé, en sortir el primer número del diari «Última Hora», Centelles va establir-ne al costum. Va anar junt amb en Lladó Figueres a fer la informació d'un enterrament important que va fer-se a les quatre de la tarda. L'Agustí va fer les fotos i amb totes les peripècies del cas s'arribà a temps i va ésser publicada. A tenir en compte que no es tenien els mitjans amb què compten ara a les impremtes dels diaris. Tant sols diré que «Última Hora» es tirava al carrer de Tallers, amb una rotativa del segle passat, que quan es posava en marxa trontollava tota la casa i alguns edificis del veïnat...

* * *

Per les exposicions que ha presentat Centelles haureu vist fotos de la nostra guerra, però volem deixar testimoni que quan les forces procedents de Siétamo, manades pel comandant Medrano i pel coronel Villalba, cap de l'exèrcit d'Aragó, varen ocupar Monte Aragón, enfront d'Osca, Centelles era allí i va fer la foto de quan posaven la senyera republicana a dalt del Monte Aragón. D'aquella foto es va fer un cartell de propaganda, que va ésser popularíssim.

* * *

A la Rambla, al costat del carrer Nou, hi havia, els anys 35, una important loteria, anomenada de **Maria IIIa**. Arribà un moment que era la que expenia més loteria a Barcelona, jugava molt i, naturalment, el percentatge de premis era important. La «loteria», feia participacions que les venien unes dones a la porta del seu establiment. Però es va saber després que «s'equivocava» i en feia més del compte. Si sortien premiats pagava i santes pasqües. Però en un sorteig li va tocar «la grossa» al número de les participacions i catacrec, **donya Maria IIIa** a la presó de les dones. La van portar a judici a la Delegació d'Hisenda de la Via Laietana, on va arribar amb el cotxe cel·lular de cavalls, com si anés a una important recepció. Als graons d'entrada a la Delegació, com si fos un mestre de cerimònies, l'esperava l'Agustí Centelles, d'on el féu fora un guàrdia civil; va enretirar-se fins darreta una columna i en pujar els graons, a poc a poc, amb la seva corpolència, donya Maria IIIa, la **Leica** de l'Agustí, com a únic fotògraf, aconseguí l'important testimoni barceloní; l'arribada amb «carrossa» i un cara a cara amb el fotògraf que ella intentava defugir.

* * *

Agustí, una abraçada amb emoció en recordar aquells nostres temps de professió.
Josep Aymamí Serra

Suau, l'artista, el lluitador

Benvolguts companys,

El company Francesc Panyella m'ha demanat d'enviar-vos una ressenya sobre el nostre malaurat company Josep Suau; seguidament els elements que he pogut recollir sobre ell.

Eixit d'una família de la classe mitja i religiosa, Josep Suau naix a Lleida el 1905. Joventut enquadrada per aquest ambient fins i tot ha entrat al seminari. Aprèn l'ofici del seu pare: ebenista, però ell es dedica a la pintura. El 1931, a la llum dels esdeveniments, comença a posar-se interrogants: la lectura, l'estudi, la comparació entre la realitat de la vida i les creences que li han inculcat el fan bascular (de cent graus, diu ell) cap a la lluita revolucionària. Aïllat en la seva evolució, de primeres li és difícil situar-se; però la seva recerca el condueix a establir relacions artístiques, humanes, sobre tot a través d'orfeons.

Són els primers contactes que li fan conèixer la societat en què viu. El 1931, amb el canvi (les eleccions, la instauració de la República, el restabliment de la Generalitat) i la nova etapa política se li obren perspectives. S'integra primer en moviments nacionalistes i pren posició el 1933, que entra al PSOE. Per a ell era el més revolucionari dels partits nacionalistes (centralistes). El partit comunista en tant que tal era molt reduït a Lleida (set membres). És el començament de la formació dels primers grups feixistes.

El 1934 la repressió contra la classe obrera, primer a Astúries, i les matances organitzades, etcètera, el fan entrar a fons en el moviment revolucionari. Empresonat durant tres mesos, aprofita aquesta estada a la presó per conèixer el veritable moviment obrer i revolucionari. Estableix contactes amb companys dels diversos partits d'esquerra i de les centals sindicals UGT i CNT.

Les eleccions del 16 de febrer del 1936, la victòria del Front Popular i la preparació del putsch per la dreta el troben ja preparat, i des del 18 de juliol participa en l'alliberació de Lleida, que havia caigut a mans dels militars sollevats. Entra en el comitè militar. És el moment de la fusió de diversos partits que formen el PSUC; Suau n'és el representant en el si del comitè militar.

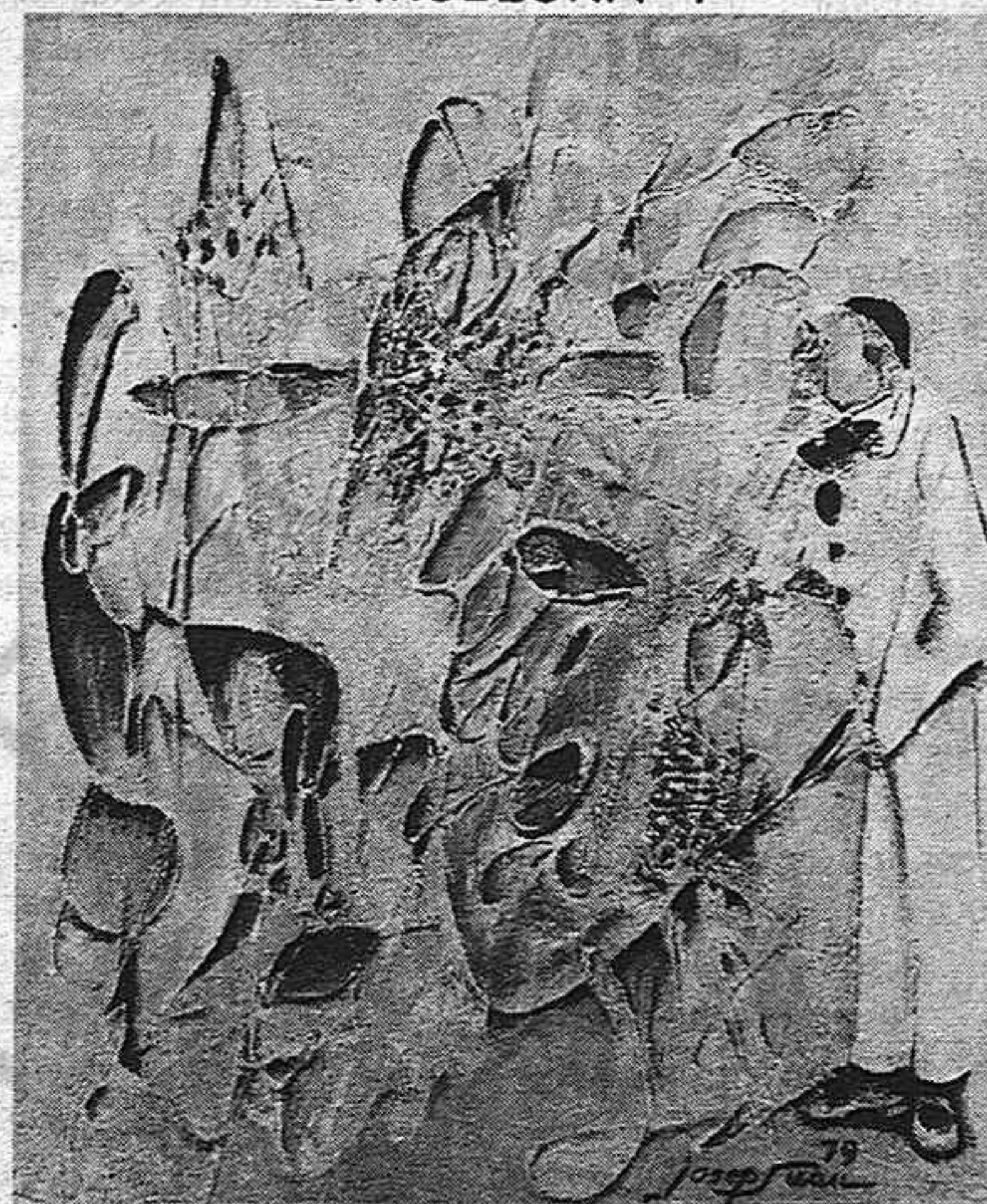
Les condicions molt particulars de la lluita revolucionària a Lleida (Suau explica els greus problemes amb anarquistes i POUM) fan difícil el treball del PSUC per posar fi a aquests moviments anàrquics i orientar totes les forces cap al front i imposar la direcció del govern de la República. Nomenat comissari, Suau executa diverses missions al front d'Aragó.

Perduda la guerra és l'exili, l'arribada als camps de concentració amb les condicions infames que tots coneixem.

A França, durant l'ocupació nazi continua la lluita antifeixista i la resistència al costat del PCF. Es casa amb Teresa Seguí, la filla de Salvador Seguí. Tenen dues filles. Reprèn el seu ofici d'ebenista per viure la seva família i ell. Però continua amb la seva passió: la pintura, el poc temps que li deixa la seva militància en el PSUC, del qual és un dels dirigents a Tolosa de Llenguadoc. I es pot dir també

SALA ROVIRA

RAMBLA DE CATALUNYA, 62 – TEL. 215 20 92
BARCELONA - 7

JOSEP SUAU

EXPOSICIO del 12 al 27 de Gener 1982

HORARI De 11 a 1'30 y 5 a 8 (Diumenges i festius, tancat)

En Josep Suau, el segon de l'esquerra, amb uns companys a l'exposició de la sala Rovira de Barcelona, el gener de 1984.

que, gràcies a ell, el nostre partit es manté organitzat a Tolosa. Impulsa les activitats del Casal, convençut que la seva feina de comunista és ser prop de les masses, en les condicions en què un es trobi. En els darrers anys accelera la seva producció pictòrica. Exposa a les galeries de Vierzón, París, Barcelona, Lleida, etcètera. Organitza anyalment una exposició d'artistes catalans, occitans i espanyols a Tolosa. Combatí i dinàmic fins al darrer dia, en què cau de feridura, en el mes de juny, i

sófreix una llarga agonia; mor el 5 d'octubre del 1984. Aquest és el Josep Suau que jo he conegut i apreciat.

En fer aquesta ressenya he de dir que Josep Suau ha tingut una gran sort amb l'admirable companya que ha compartit la seva vida i que es mereix de compartir tots els mèrits de Suau, per la seva presència serena i eficaç al seu costat i al de les seves filles.

Glòria Formenti

Les converses de Ginebra

Escric aquest comentari tot just abans que comencin a Ginebra, els dies 7 i 8 de gener, les converses que celebraran el secretari d'Estat nordamericà i el ministre d'Afers Estrangers soviètic.

Les declaracions que feren tots dos en anunciar la reunió indiquen que són escasses les possibilitats que en puguin sortir acords positius. Fins i tot així, però, la notícia ha desvetllat justificades esperances en l'opinió pública internacional, ja que si les dues superpotències no negocien com frenar, aturar i invertir la cursa armamentista, aquesta menarà a una guerra nuclear que pot fer desaparèixer la vida humana de la faç de la terra.

La negociació entre els EUA i l'URSS és, doncs, decisiva per a la pau mundial, i qualsevol persona que pensi s'ha d'alegrar de veure que els ministres de les dues potències conversen a Ginebra sobre la possibilitat de negociar acords de limitació d'armes i de desarmament.

L'experiència mostra, però, que les llarguíssimes negociacions bilaterals mantingudes en el passat per representants de l'URSS i dels EUA sobre aquests temes no van aconseguir deturar la cursa armamentista, per la qual cosa és explicable que les esperances de l'opinió pública es barregin amb una alta dosi d'escepticisme.

Els optimistes argumenten que si les negociacions anteriors no van deturar l'acumulació d'armament, sí que van evitar que s'arribés a la guerra. I aquest és un argument vàlid. Mentre es negocia hi ha possibilitat d'arribar a acords, i, en darrera instància, és preferible discutir a fer la guerra.

Tanmateix, tot i que la cita de Ginebra els dies 7 i 8 iniciï ja una nova negociació entre els EUA i l'URSS, les dificultats d'arribar a acords no seran pas més petites, sinó més grans, que a la llarga tanda que es va cloure ara fa tretze mesos a la mateixa ciutat suïssa, car els seus representants hauran de discutir, no només sobre euromíssils—objecte de la negociació anterior—, sinó també sobre míssils estratègics i sobre la militarització de l'espai—l'anomenada «guerra de les galàxies»—, que ha obert una etapa nova i encara més costosa en la pugna entre ambdues superpotències per arribar a la superioritat militar.

També hi ha qui creu que les negociacions són una cortina de fum que els EUA i l'URSS fan servir per dissimular i facilitar els esforços de rearmament, que totes dues potències continuen impulsant fins al màxim de les seves possibilitats mentre negocien. I, vistos els resultats obtinguts fins ara, no es pot rebutjar del tot aquesta interpretació.

Si més no, és evident que els governs i els pobles dels altres països no poden deixar el futur de la pau—és a dir: el seu propi futur i el de tota la humanitat—només a les mans dels governants soviètics i nordamericans. La negociació entre els grans és indispensable, però perquè es tradueixi en acords positius per a la pau cal que els governs i els pobles de tots els països facin pressió sobre els dirigents de les dues superpotències perquè aturin la cursa armamentista, concloquin un pla de desarmament que menii a la dissolució pa-

ral·lela dels blocs militars, i promoguin l'establiment de relacions d'igualtat, amistat i cooperació entre tots els països de la terra.

Cal que arribi fins als governs dels EUA i de l'URSS l'exigència universal que vol que els seus representants subscriuïn acords de distensió. Fa falta que els governs dels països de l'OTAN i el Pacte de Varsòvia proposin als EUA i l'URSS la congelació immediata de les armes nuclears i un pla de desarmament paral·lel que culmini en la dissolució gradual de tots dos blocs militars. Fa falta que els països neutrals i no alineats, que constitueixen la immensa majoria dels components de la comunitat internacional, duguin a terme una acció conjunta perquè es compleixin les resolucions de l'ONU en pro de la dissolució dels blocs militars i del desarmament general controlat.

Aquest programa d'acció pot semblar utòpic, però és el que pot portar la pau si els pobles el fan seu i lluiten decididament per imposar-lo. La pugna entre els EUA i l'URSS no té com a objectiu la pau, sinó l'hegemonia a escala mundial. I la cursa armamentista és la conseqüència directa d'aquesta pugna per l'hegemonia. Cap govern no hauria d'acceptar el paper de còmplice o de comparsa en aquesta pugna, i el d'Espanya encara menys.

Per raons històriques conegudes, Espanya no va participar en cap de les dues guerres mundials ni en la formació de l'OTAN i, tant per la seva tradició de país neutral com per la seva influència a l'Àfrica, podria ser, després de recuperar la democràcia, el principal propulsor d'una política de neutralitat activa capaç de coordinar els esforços de molts governs europeus i de la gairebé totalitat dels del Tercer Món en l'acció comuna per obligar els EUA i l'URSS a concloure acords de desarmament.

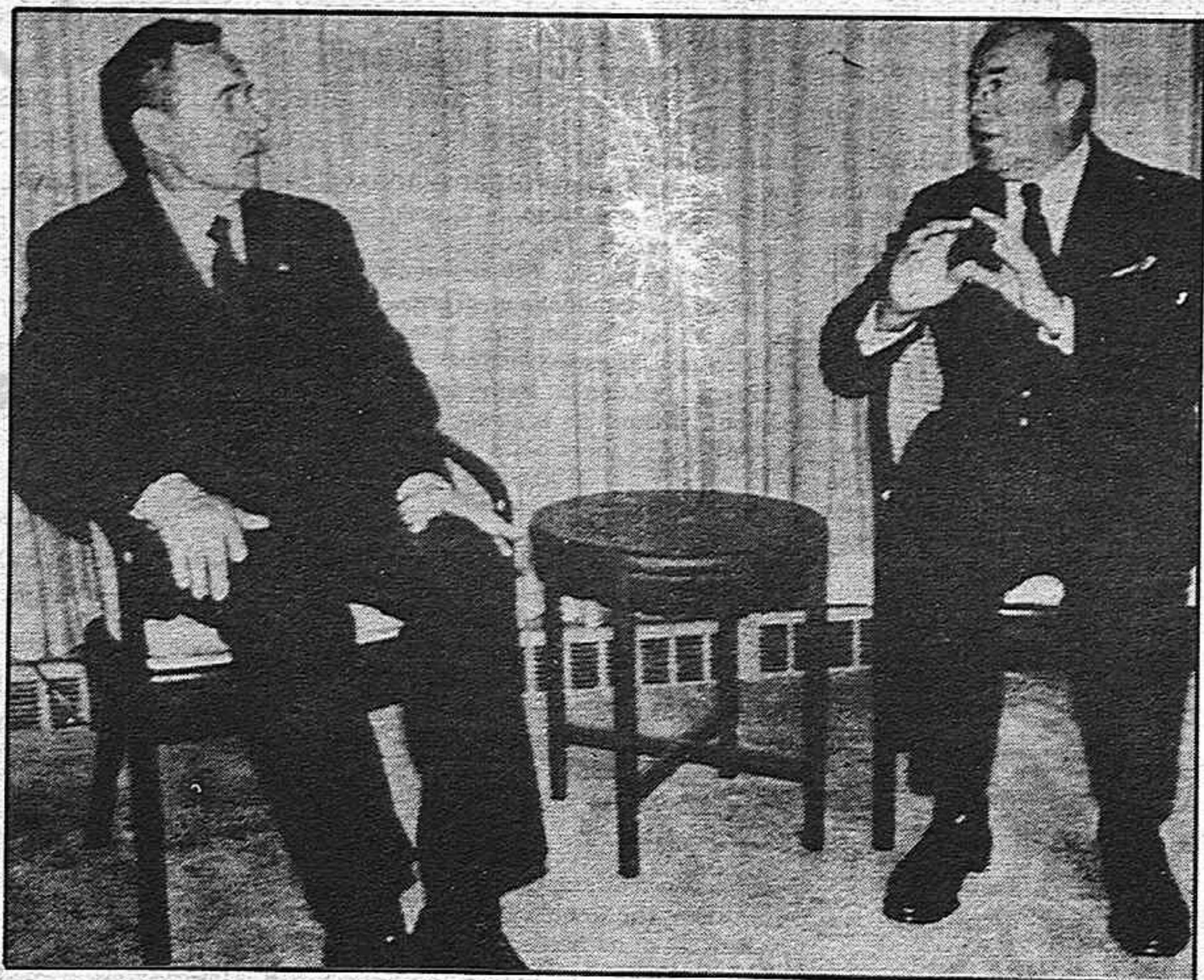
El govern de Calvo Sotelo, però, es va estimar més ficar Espanya a l'OTAN, estímul així la confrontació entre els blocs i convertint el nostre país en satèl·lit dels EUA, conducta aquesta que—tot abandonant els seus compromisos electorals—manté el govern de Felipe González.

Tanmateix, tal i com ho proclamaren els resultats electorals d'octubre del 1982 i ho ratifiquen enquestes d'opinió fetes no fa gaire, la gran majoria dels espanyols és en contra de la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica i a favor d'una política exterior espanyola de neutralitat activa que propiciï la distensió, el desarmament gradual i controlat i la dissolució dels blocs militars.

La renúncia de Felipe González i del PSOE a complir la seva promesa de treure Espanya de l'OTAN ha allunyat la possibilitat que el nostre país compleixi el paper internacional que li correspon. El govern, però, s'ha compromès solemnement a sotmetre a referèndum, abans de febrer del 1986, la nostra pertinença a l'OTAN, i el vot dels espanyols en aquest pot imposar el canvi en la nostra política internacio-

El negociador soviètic Victor Karpov, durant les conversacions preliminars del mes d'octubre, al seu costat Edward Rowny, de EE.UU.

El ministre soviètic d'Afers Estrangers, Andrei Gromiko (esquerra), durant la trobada amb el secretari d'Estat nord-americà, George Shultz, a la delegació de EE.UU. a la ONU.

nal que el PSOE havia defensat abans d'arribar al govern. D'això que tingui tanta importància aconseguir que el referèndum se celebri i que el govern digui prèviament que n'acceptarà el resultat.

Si l'actual govern convocava el referèndum, confiem que la gran majoria d'espanyols s'hi pronunciarà per la sortida d'Espanya de l'OTAN, perquè Espanya recuperi la seva capacitat per defensar

una política internacional pròpia, de neutralitat activa.

En qualsevol cas, si treballem en aquesta direcció complirem la part que ens pertoca de l'esforç per promoure la pressió internacional capaç de fer fructificar en acords positius per a la pau mundial les converses que l'URSS i els EUA inicien a Ginebra el 7 de gener.

Gregori López Raimundo

L'opinió del lector

Entorn d'unes declaracions inoportunes

Mitjançant aquestes lletres i atesa la nostra condició de comunistes que ens permet romandre indiferents davant de tot allò que afecta la bona marxa i credibilitat del PCE, voldríem expressar que ens ha sorprès i ens ha dolgut profundament que —sobretot després de les inevitables seqüeles de recel provocades per les insidioses afirmacions del secretari general del PSOE durant les sessions del debat sobre «l'estat de la nació»— el company Santiago Carrillo, en ésser substituït (?) pel company Gerardo Iglesias a l'hora d'entrevistar-se amb el president del govern en la roda de consultes que aquest darrer ha celebrat per tal de sol·licitar el suport de tots els grups amb representació parlamentària en qüestions de política internacional, hagi desfermat un cop més el latent malestar que existeix en el si del PCE amb la seva impensable actitud de denunciar com una discriminació adreçada contra la seva persona (abonant així, dit sia de passada, les malintencionades insinuacions del senyor Felipe González, posteriorment desmentides pel secretari general del PCE) la decisió presa per la direcció del partit d'encarregar al seu màxim representant, i no pas al portaveu parlamentari, la tasca de dialogar amb el cap de l'executiu de l'Estat espanyol.

No dubtem del fet que, efectivament, en Santiago tingui motius per sentir-se una mica marginat, malgrat que estem segurs que ell mateix hauria procedit —i creiem que correctament— com ho ha fet l'actual secretari si el cas s'hagués esdevingut a la inversa. D'altra banda, no deixa de ser cert que el pacte que cerca el senyor González és un pacte d'Estat, i no únicament un plebiscit d'abast estrictament parlamentari, i que, per tant, refermar el caràcter popular i nacional que aquest consens hauria de tenir exigia dels comunistes presentar-se a la Moncloa com a partit, i encara més: com a portaveus qualificats de la preocupació i les inquietuds de tots els qui, en veure segregada la seva voluntat a les Corts, saben que al carrer són majoria absoluta aclaparadora.

El company Carrillo, doncs, al nostre parer, hauria d'entendre i acceptar aquestes raons i —si més no per disciplina i ètica política— hauria de silenciar-ne el mal humor i no deixar-se endur per un nerviosisme que, justificat o no, no condueix a res més que a afeblir el partit, restar-li imatge i propiciar-ne la divisió, atesa la crispació amb què massa sovint es manifesten —vegeu, si no, l'afer Ballesteros— les nostres tensions internes.

El PCE no ha superat la seva darrera crisi, i a tots ens convé que no la «superi» precipitadament si el preu que cal pagar per al restabliment de la seva malmesa unitat interna ha d'ésser tan elevat i traumàtic com el que ha pagat el PSUC. El PCE, doncs, té al davant seu un llarg i tens període de forçada excepcionalitat que nosaltres pensem que es pot resoldre amb la reunificació dels diversos «co-

rrents» que conviuen avui en el seu si i que, per molt que ho vulguem ocultar, no deixen pas d'expressar-se amb freqüència.

Assolir aquest objectiu, però, pressuposa també que, per part de tots, es conservi el seny suficient com per evitar enfrontaments eixorcs; cal romandre sempre amatents a no provocar possibles —i tot-hora indesitjables— escissions i cercar mentrestant fórmules organitzatives que permetin que el pluralisme realment existent entre els comunistes de fet esdevingui democràticament regulat i reconegut —estatutàriament, si cal— de dret.

I, certament, no és amb declaracions desafortunades, com les que ha fet en Santiago, ni adoptant actituds irades —si no sectàries, com la del company Ballesteros—, com aconseguirem avançar cap a aquesta necessària, i volem que possible, normalització que, altrament, considerem imprescindible per assolir la nostra recuperació i consolidar-la.

Tanmateix —i ja per acabar—, afegirem que potser a tots plegats ens convé aprendre a ésser una mica més modestos si de debò aspirem a tornar a convertir-nos en un partit fort, vull dir, un partit de què puguem, altra volta, sentir-nos orgullosos. La humilitat ben entesa —que no pas la manca d'ambició— hauria d'ésser un altre cop, juntament amb l'autodisciplina, una virtut més practicada entre els quadres i militants comunistes, i quan dic això penso sobretot en bona part dels nostres actuals dirigents, que no pas en tots, sortosament. Ningú millor que nosaltres no té tan a prop seu —i, per tant, tan a l'abast— models vius d'integritat personal i de conducta exemplar en què poder contemplar-se i aprendre. I de ningú més que de nosaltres depèn, doncs, en darrera instància, que encertem a saber conservar i consolidar aquest heretatge. Que allò que afirmo és important no crec pas que hagi de menester subratllar-ho, atès que cal tenir present que, en el difícil art de la política, com en qualsevol altra activitat humana elevada, si una cosa no es pot improvisar mai és, precisament, la dimensió ètica. No solament hi ha un projecte polític comunista, hi ha —cal que hi hagi!— una manera comunista de fer política. Oblidar això fóra tant com oblidar els nostres propis senyals d'identitat.

Sabem massa bé que reflexions com les que suscitament acabem de fer ens ajuden ben poc a cercar solucions o a arranjar els nostres problemes. Sí, però, que podem contribuir modestament —i, en el fons, no pretenem pas altra cosa— a fer que tots siguem un xic més conscients del fet que a la nostra mà està, en moltes ocasions, no agreujar els problemes, trobar-hi remei o, senzillament, evitar que empitjorin.

Josep Armenteras
Comitè comarcal de l'Anoia

Reflexions entorn de la problemàtica de les drogues

Actualment es parla de la droga més del que és habitual. Des de diferents angles, amb xerrades, campanyes a la televisió o mesures del govern central, fan que tots ens preocupem més pel tema.

Què són les drogues? Productes naturals o sintètics, aliens a les necessitats de l'organisme humà, que n'alteren o n'anul·len algunes de les constants vitals i creen dependències a qui les tasta i consumeix.

Hi ha diferents menes de drogues: entre d'altres, l'alcohol, el tabac, el cafè, els diferents tipus d'herbes o «porro», les al·lucinògenes, la cocaïna i l'heroïna.

Les diferents cultures han integrat, al llarg de la història, alguns tipus de drogues en les comunitats que les produeixen; és el cas de l'alcohol, el tabac i el cafè en la nostra cultura social, independentment de l'ús o l'abús personal que en fem cadascun de nosaltres.

L'heroïna és la droga que més mal fa, individualment i col·lectivament, al conjunt de la nostra societat; les situacions dramàtiques individuals i les conseqüències indirectes per a la societat són al primer pla, gairebé cada dia, en la vida del país.

Els interessos econòmics que mouen el tràfic de drogues —i principalment de les anomenades dures— accentuen la degradació de l'anomenat sistema occidental, i hi afegeixen una forma més vil d'exploació, per part de grups i màfies, de

sectors de la població, principalment de joves.

Algunes de les causes que empenyen sectors dels nostres joves al consum de drogues i a adoptar una postura antisocial de semimarginalitat es troben, d'una banda, en la política alienadora del consumisme, la crisi de valors d'un sistema moral farisaic, fonamentat en la repressió, familiar i ambiental, i la incapacitat de la societat —basada en el mercat del diners: «tant tens, tant vals»— d'oferir a cada individu una autèntica possibilitat de promoció humana, cultura, treball i benestar, que el capaciti per ocupar un lloc en igualtat de condicions en la societat.

Les mesures terapèutico-sanitàries i les jurídico-policials, que prenen darrerament els diferents nivells de l'administració, poden bloquejar i controlar l'expansió d'aquest greu problema, però una situació de progressiu sanejament i reincorporació d'aquests nuclis de població a una activitat normal en el si de la societat també requereix canvis profunds en l'estructuració socio-econòmica de la societat, que possibilitin un rearmament moral i ajudin a crear una il·lusió a les noves generacions en un futur personal i col·lectiu més esperançador i satisfactori que no pas el que se'ls ofereix actualment.

Andrés Retamal Ojeda
President de l'associació de pares del col·legi Mas i Parera

La premsa del partit

Companyns:

A la nostra agrupació hem obert un debat sobre la premsa del partit, en especial sobre TREBALL i «Mundo Obrero», a fi d'incrementar-ne la venda, car considerem que és escassa a la nostra agrupació, així com també per aportar-hi algunes idees des del nostre modest entendre.

Valorem que, comercialment, la venda de «Mundo Obrero» té un major atractiu, atès que s'hi correspon la relació preu/qualitat, i és una publicació generalment amena de llegir i amb articles oberts a la societat.

En canvi, pensem que a TREBALL li manquen algunes d'aquestes característiques, ja que, si bé compremem que hom va decidir convertir-la en un mitjà d'expressió intern, vam veure que fóra interessant de donar-li un interès en contingut superior al que ara té, i per això aprofitem l'estrena del nou director —company a qui desitgem felicitar i animar— per exposar-vos alguns apunts per tal de millorar la nostra revista:

1. Convertir TREBALL altra volta en una revista oberta a tothom, que deixi de ser un òrgan intern. En definitiva, seguir per la via de partit obert i participatiu, aplicant això a TREBALL.

2. A fi d'augmentar el nombre de lectors, fer que les agrupacions ens comprometem a tractar temes dels barris, temes socials, quotidians, tot aprofitant els nostres consellers, parlamentaris, militants en el camp social, sindical, etcètera.

3. Ampliar temes com:

- la corrupció a l'administració; temes monogràfics (colza, enxufisme...)
- informes econòmics senzills que incrementin el debat
- informació sobre llibres, teatre, cinema; estudiar la possibilitat d'incorporar-hi la cartellera (possible font de finançament)
- estudiar la inserció d'anuncis, tot seguint la línia del TREBALL especial de la Festa
- veure la col·laboració d'agrupacions del PCE o de companys periodistes d'altres comunitats.

En definitiva, que aquesta carta serveixi com un camí de col·laboració i de millora dels nostres mitjans d'expressió, i també com un primer pas per incrementar la venda de TREBALL.

Una fraternal salutació.

Agustí Redon
Responsabl polític del comitè d'agrupació del Raval

Crònica de l'Alt Pirineu

L'aeroport de l'Alt Urgell o, més ben dit, l'aeroport de la Seu d'Urgell-Andorra és realment una obra de dimensions extraordinàries, sobretot si es tenen en compte les coordenades de la comarca on se situa i que és fruit solament de la iniciativa privada.

Aviat farà deu anys que es varen iniciar les gestions per tal de construir l'aeroport. En Josep Betriu, resident espanyol a Andorra, feia de cap visible de la iniciativa. Era el concessionari de la Renault a Andorra i home vinculat a negocis propis de la frontera. La seva família era molt coneguda a l'Alt Urgell, sobretot a la zona d'Oliana on el seu germà, Francesc Betriu, fou el creador de Taurus, una de les més grans indústries de la província de Lleida situada en una zona on ni l'agricultura era gaire florent. En Josep Betriu es va envoltar de gent coneguda de la Seu per tal d'aconseguir els terrenys necessaris, i fou l'advocat democristià Joan Sansa, avui ja desaparegut, qui el va ajudar en aquest procés. Comptava també Betriu amb les benediccions més explícites del bisbe-copríncep de la Seu i amb bones relacions a Madrid, ben segur que a través d'en Joaquín Viola —polític molt vinculat a la Seu d'Urgell— i, per què no dir-ho, de les esperançades expectatives de la població alturgellenca, necessitada de llocs de treball. **Un sector polític d'esquerres, però, contemplava aquelles maniobres amb desconfiança per les intencions marcadament especulatives que els semblava endevinar-hi.**

Les obres s'iniciaren. S'hi esmerçaren centenars de milions provinents de les aportacions individuals dels Betriu mateixos i en bona part de les entitats financeres. Es remogueren milers de tones de terres per tal d'aplanar turons que es convertien en pistes. La situació de l'obra enmig de la vall de l'Urgellet era immillorable. Els ingredients per aconseguir els fins pretesos anaven per bon camí. I quins eren els fins? En una primera etapa aconseguir llicència per a un casino i envoltar-lo d'una zona de serveis turístics amb profusió d'urbanitzacions de segona residència. Després, les pistes de l'aeroport servirien, bé per a activitats esportives, bé per al millor dels casos per a línies comercials i zona franca amb activitats comercials i industrials. Fallà estrepitosament la pri-

mera part del pla: no s'aconseguí permís per al casino i no es pogué fer la zona turística. Els primers diners que s'havien d'obtenir es perderen. Els núvols començaven a ser ben negres. El teló de fons era el canvi polític que es produïa al país. A Madrid ja no es comptava amb les bones relacions necessàries per als permisos (primer temps de la UCD).

Un conjunt de circumstàncies s'hi sumaren: la negativa dels permisos per al casino, la mort del Joan Sansa i de Viola mateix i la rapidesa del canvi polític. En Josep Betriu es veia obligat a replantejar-se tot el procés i mirar la manera de sortir-se'n. Home vinculat a l'anterior règim, li era molt difícil d'ajustar la seva carta de navegació entre les noves institucions. Oscil·là entre Madrid i Barcelona preguntant o criticant uns i altres, passà de menysprear els ajuntaments comarcals a demanar-los la seva més estreta col·laboració. Malgrat tota aquesta suma d'elements negatius, encara aconseguí els recursos financers necessaris per acabar l'aeroport i engegar una línia de passatgers amb subvencions de la Generalitat i del Consell General de les Valls d'Andorra. La línia naixia amb una sabata i una espartenya, qualsevol alteració meteorològica era aprofitada per Aviaco per suspendre els vols. Així s'arribà a la situació actual de suspensió —provisional— de vols i de llocs de treball.

La primera carta, la de l'especulació turística-urbanitzadora, havia fallat. La segona és en dansa, la línia de passatgers i el dipòsit franc de mercaderies, i s'hi va arribar a corre-cuita quan la primera no es pogué realitzar. Aquesta segona carta és molt interessant per a l'Alt Urgell i Andorra. **Confiam encara en el fet que l'aeroport sigui una font de desenvolupament.** La inversió financera ha estat molt quantiosa per permetre que es quedi en un no-res, sobretot si les possibilitats d'un aeroport de muntanya com el nostre són gairebé il·limitades. Amb una gestió seriosa, obrint una nova línia de passatgers amb Tolosa de Llenguadoc —que seria Tolosa-La Seu-Barcelona-Palma—, assegurant el dipòsit franc, que té llum verda a Madrid, l'aeroport pot ser una bona realitat de present i una eina dinamitzadora d'activitats econòmiques en el futur.

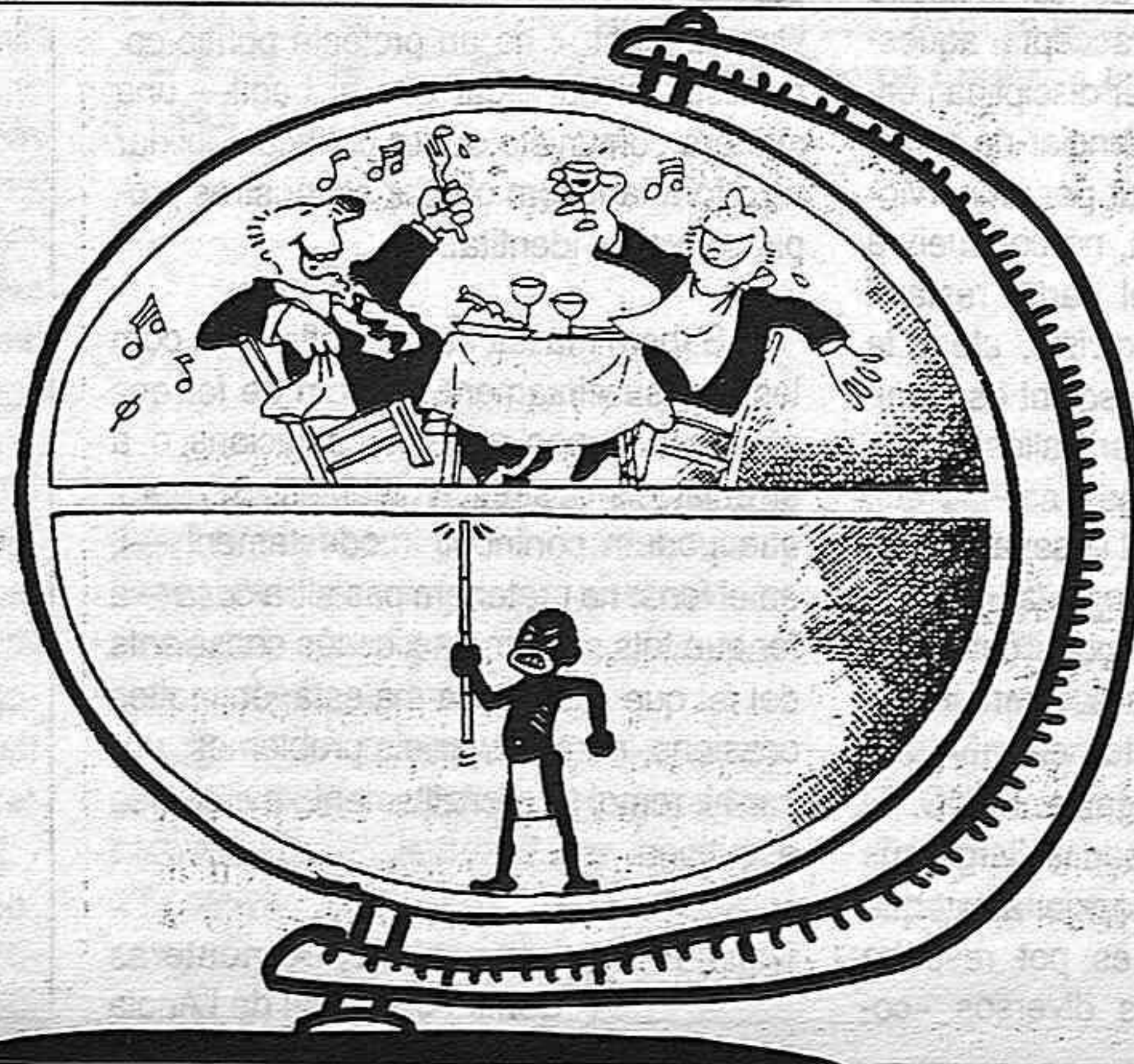
Amadeu Gallart

Renovació de carnets a l'Hospitalet

El dia 22 de desembre es va celebrar al col·legi Pui i Gairal de l'Hospitalet de Llobregat el sopar de renovació de carnets. Durant l'acte, a què assistiren més de dues-centes persones, va haver intervencions de Joan Saura i Gregori López Raimundo, president del PSUC. Com a homenatge, se li lliurà un recull gràfic dels actes del partit a la clandestinitat pre-democràtica i un company li dedicà un poema.

**PER UN NOU ORDRE
INTERNACIONAL, ECONÒMIC
I SOCIAL**

EL PSUC a Rubí

Rubí és a la comarca del Vallès Occidental, voltat pels termes municipals de Sabadell, Sant Quirze del Vallès, Terrassa, Ullastrell, Castellbisbal, el Papiol i Sant Cugat del Vallès.

Estem ben comunicats amb Barcelona i la seva comarca, amb Terrassa i Sabadell per mitjà dels Ferrocarrils de la Generalitat i dues línies d'autobusos. No podem dir el mateix de les comunicacions amb el Baix Llobregat, atès que només hi ha una línia d'autobusos amb Molins de Rei i amb una freqüència poc adequada.

El terme municipal, urbanísticament parlant, el podríem definir com un cas típic d'una població del cinturó industrial de Barcelona. És a dir, un casc antic la formació del qual data de l'any 986 (així doncs, el 1986 celebrarem el mil·lenari de la fundació de Rubí), un eixample amb un cert ordre en la seva formació i creixement i, a partir d'aquí, un extraradi completament desordenat, fruit de l'especulació, el «desarrollismo» franquista i la nula planificació urbana i econòmica durant la dictadura.

Tingueu present que, a Rubí, els companys del PCC eren majoria al comitè local i a la unió local de CCOO. El PSUC va haver de refer-se a partir del nucli del grup municipal comunista.

Actualment, l'organització a Rubí compta amb setanta-dos militants, amb un creixement el darrer any del 38 per cent. Disposem d'un local llogat i d'una mínima infraestructura tècnica per a la tasca política (vídeo, multicopista, televisor, megafonia, etcètera).

A les eleccions municipals del 1979, el nostre partit va obtenir nou regidors sobre els vint-i-un que componen el ple municipal. Governàvem amb un pacte de govern amb el PSC (PSC-PSOE), que disposa de set regidors.

A les del 1983 vam obtenir catorze regidors i, doncs, la majoria absoluta.

Per tal de fer-vos una idea d'aquest creixement, tingueu present que Rubí comptava amb vuit mil habitants l'any 1960, i que ara en té quaranta-cinc mil.

Aquesta situació només va començar a esmenar-se, en part, gràcies a les mobilitzacions dels moviments veïnals els anys 70 i, fonamentalment, mitjançant els ajuntaments democràtics.

L'economia de Rubí, com la de tots

els pobles de l'anomenat segon cinturó de Barcelona, estava basada, fins ben entrat aquest segle, en el sector primari.

La primera fàbrica d'importància que es va establir a la nostra vila fou a finals de segle passat. El sector tèxtil va ser el majoritari en un principi, fins arribar a la situació actual, amb una gran diversificació de la producció industrial i la pràctica desaparició del sector agrícola.

En aquests moments, a Rubí tenim un 30 per cent d'aturats entre la població activa, amb totes les conseqüències que això comporta a nivell socio-econòmic.

Aquest és, a grans trets, el marc geogràfic i socio-econòmic en què ens movem els comunistes del PSUC. La trajectòria del nostre partit ha estat, fins a la democràcia, com la de tantes altres agrupacions: lluita antifranquista, gran protagonisme en els moviments de masses... en definitiva, érem «el partit». Així vam arribar a les primeres eleccions democràtiques el 1977 i a les primeres municipals. A partir del 1979, les relacions humanes i polítiques de l'organització de Rubí es van anar crispant, fins arribar al gran trauma de l'escissió.

Al consistori tenim quatre companys alliberats: l'alcalde, Miquel Llugany, i dos responsables de macroàrees, Josep Anton Pombo i Fernando Moreno. L'altre és el company Eduard Pallejà, president de la comissió d'infància i joventut i membre del consell nacional de la JCC.

La direcció local del partit és col·legiada i tendeix a evitar al màxim qualsevol protagonisme personal. L'agrupació es reuneix mensualment, la comissió d'organització (un altre òrgan col·legiat) cada setmana, i el comitè local cada quinze dies.

Les convocatòries de l'agrupació són públiques, i no volem de cap manera tancar-nos al local, per lluitar contra l'apatia i el desconcert general a nivell polític. Tot això amb la intenció d'atreure companys a la nostra organització. Pensem que la gran responsabilitat de govern i d'incidència social que hi tenim no són en consonància amb el nombre de militants.

Aquest, però, és un tema que requereix un gran debat polític, i depassa la intenció d'aquest escrit.

Comitè local del PSUC

Ajut amortització deutes electorals

Saldo publicat a l'anterior TREBALL	4.035.052
Celestí Regué (Lleida)	10.000
C.G., Gràcia (Barcelona)	1.500
Carolina Valezco, agrupació Centre de Santa Coloma de Gramenet	1.500
Rosario Padilla, agrupació Arrabal de Santa Coloma de Gramenet	1.100
Carmen Alonso, agrupació Singuerlín de Santa Coloma de Gramenet	1.500
Rafael Mendoza, agrupació Centre de Santa Coloma de Gramenet	1.500
Soledad Domènech Sánchez, Santa Coloma de Gramenet	1.500
Ildefonso Cantero, agrupació Centre de Santa Coloma de Gramenet	1.000
Miquel Vilches Gómez, agrupació Centre de Santa Coloma de Gramenet	1.500
Tomás Lorenzo Santos, agrupació Singuerlín de Sta. Coloma de Gram.	1.000
Baix Ebre - Montsià	29.300
Joan Manuel Velasco, Horta-Carmel (Barcelona)	3.000
Elena Pérez (Barcelona)	10.000
Lucía Ruiz vídua de R. Vidiella (Barcelona)	5.000
Comitè local de Mataró (el Maresme)	20.000
Comitè local del Masnou (el Maresme)	10.000
Antoni Rodríguez Avellaneda, Mataró	1.500
Marciana Blanco (Mataró)	1.500
Mercè Aymamí (Barcelona)	3.000
Montserrat Comas d'Argemir (Barcelona)	3.000
Julián Gàmez Jiménez, agrupació Canyelles de Barcelona	1.500
Maravillas González Morete	1.500
Myc Tuillères, Guineueta (Barcelona)	1.500
M. Rodríguez	1.500
A. Inchausti (Barcelona)	1.500
A. Inchausti (Barcelona)	1.000
Salvador Milà (Mataró)	5.000
Concepció Sala (Mataró)	5.000
Josep Pardell (Barcelona)	5.000
Un anònim de Barcelona	100.000
Comitè comarcal de la Ribera d'Ebre	20.000
José Camacho, la Florida (l'Hospitalet de Llobregat)	1.500
Tomás Caballero, la Florida (l'Hospitalet de Llobregat)	200
Isabel Giménez, la Florida (l'Hospitalet de Llobregat)	300
Francisco Hernández, la Florida (l'Hospitalet de Llobregat)	1.500
Rafael Díaz	500
Mariano Hispano (Barcelona)	1.500
Muriel Casals (Barcelona)	100.000
Comitè local de Reus*	20.000
TOTAL	4.412.452

* Aquesta aportació va consistir en la donació d'unes participacions de la loteria de Nadal que van resultar premiades.

La premsa del partit.

BUTLLETÍ DE L'AGRUPACIÓ DE PALAMÓS
NÚM. 1 novembre 1984

AJUT 15 pts.

EL RAVAL

Edita: Comitè Local
PSUC ESPLUGUES

Nº 4 OCTUBRE 1984

C/Verge de la Mercè, 52-54
Tel. 372.26.04

Any Nou, Festa nova

"La Festa!! de treball

Amb l'adopció de tres acords, el Comitè Executiu del PSUC ha posat en marxa la Festa de Treball-85:

Dies de celebració:
13, 14 i 15 de setembre.
Lloc: **Recta de l'estadi de Montjuïc.**
Responsable: **Josep M. Clariana**

La comissió política i organitzativa de la Festa ha quedat constituïda amb vint-i-dos companys i companyes.

Amb la celebració de la seva primera reunió comença, amb més temps que mai, la preparació de la novena edició de la Festa de Treball.

CONTRACOBERTA

**PER UN NOU ORDRE INTERNACIONAL
ECONÒMIC I SOCIAL**

